

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poligráf

XVIII. évfolyam 7. szám - 2009. április 1.

TMT MELLÉKLETTEL

EMLÉKEZTETŐ

az Iskolatanács 2009. február 24-i üléséről

Jelen voltak:

Osztály	Diákok	Szülők
HaRibó	Zeller Máté	Gáspár Péter
MannA	–	Dede Katalin
Hoppá	Szabó Katinka	Zajkás Gergely
ZOÉ	–	Szabó Juli
CLASS	–	–
NEON	–	Halmos Júlia
Poligon	–	–
ADSL	–	–
Színe-JáVa	–	Farkas Éva
TiBor	Krabót Zsófia	Lázár Péter
GamMa	Csákány Dorottya	Zsibrita Ildikó
Non-stop	Pintér Kristóf	Szegedi István
ALL-GO	Roder András	Roder Tünde
euFóriA	–	Gavló Zoltánné
e-GYIK	–	–
KARMA	Novák Lilla	Palotai Valéria
(P)Olympos	Meggyesfalvi Enikő	Andrasev Brigitta
Wefi	–	
WeKing	–	
JOB	–	
Tanerők	Fekete Ádám, Jakab Judit, Kalina Yvette, Szász Kata	
Vendég	Máthé Zsófia (MannA)	

Napirend:

1. AROMÓ-s tapasztalatok:

- Néhányan elvesztették a jelszavukat.
- Otthonról nem mindenki tudja megnyitni.
- Nem mindenkit érdekel a lehetőség, inkább a személyes megkérdezéssel élnek.
- A tanárok egy része naprakészen vezeti a hiányzást, órák, osztályzatok beírását, de sok a megkésett információ, hiányosság. Tehát megbízhatatlanul, következetlenül, pontatlanul tájékoztat az AROMO, azaz nem szolgálja a tájékoztatást.
- Több osztályban felcserélődött a tanulói és szülői azonosító.
- Kívánatos lenne, ha részletesebb órai tartalom kerülne bele, és kiegészülne a tervezett dolgozatok időpontjával, anyagával, illetve a házi feladatokkal, hogy a hiányzók innen tudjanak tájékozódni.

· A hiányzások pótlása amúgy is általános gond a Politechnikumban. Az osztályok vagy a munkacsoportok is törhetnek a fejüket a nehézségek kiküszöbölésén: pl. tanulópárokat szervezhetnének, esetleg feléleszthetnék a hajdani fránya tantárgyfelelősi rendszert.

Kérések: A jelszót ne csak személyesen lehessen átvenni, hanem e-mailben is kaphassa meg az arra jogosult.

A tanárok e-mail címéhez lehessen hozzáférni, illetve a megkeresésekre kelljen reagálni.

2. A tanár-diák viszony romlásáról:

· A személyes ügyek megoldhatók a Politechnikumban, de ha egy osztálynak, csoportnak van gondja egy tanárral, nehezebben orvosolható a probléma.

· Az IB elé kerülő ügyek közül nem minden esetben indokolt bírósághoz fordulni. Megoldást hozhatna, ha az érintett tanár, diák és szülő „hatszemközt” beszélne meg a nézeteltérést.

· Egy tanár a kulcscsomóját elhajítva próbált fegyelmezni több alkalommal, illetve tanári szerepét hangsúlyozva igyekezett rávenni a fegyelmetlen tanulót az eltévedt kulcscsomó visszavételére. Ilyen korábban nem fordult elő a Politechnikumban.

· Az említett konkrét eseteken kívül nem sikerült általánosabban megfogalmazni, mire alapozták a diákok a romló tanár-diák viszony kiemelését. Egyéni sérelmek vannak a Politechnikumban, de ezek jellege, száma nem különbözik a korábbiaktól. Lehet, hogy a tágabb környezetünk keseredő közhangulata szívárog be az alma mater falai közé?

3. A módosuló szöveges értékelésről

A tanári terhek csökkentését és a körülmekintő, sok jellemzési szempontot figyelembe vevő félévi értékelést hivatott szolgálni az új, egyelőre csak szórványosan alkalmazott, szakmailag alaposabb, „választós” minősítés.

A hozzászólások sajnálatukat fejezték ki, ha az eddig alkalmazott szöveges értékelést felváltaná ez az új módszer. A reform mellett érveket elfogadva hangsúlyozták, hogy a régi személyes hangvétel, a testre szabott észrevételeket, a sokszor árnyalt, bensőséges hangú megnyilatkozásokat semmi nem tudná helyettesíteni.

4. A negyedévi javítások rendszerének módosítása:

Többéves tapasztalat, hogy a negyedéves javítások nem váltják be a hozzáfűzött tanári és diákreményeket. Aránytalanul sokan tanuló jelentkeznek rájuk, de csak keveseknek sikerül jobbítani a korábbi jegyükön. Ugyanakkor óriási terheket ró a tanárookra a feladatsorok összeállítása, kijavítása. Ezért felmerült a változtatás kényszere. Egyes tanárok teljesen meg szeretnék szüntetni, mások csak feltételhez kötnék a javítások gyakoriságát, számát. A tanári előterjesztés folyamatban van ez ügyben, de az IT szeretné számításba vehető javaslatokkal segíteni a munkát:

· Lehessen javítani, ha a negyedév során egyszer-kétszer hibázott a tanuló, de csak korlátozott számban (egy negyedben csupán egy-két tárgyból) álljon rendelkezésre a javítási lehetőség.

· Legyen érdemjegyhez kötött a javítás lehetősége.

· Csak félévente szerveződjenek javítási napok.

· Aki a szorgalmi időszak dolgozatírásakor üres lapot ad be, annak ne legyen lehetősége javítani.

· Meg kell határozni tantárgyanként a minimum pontszámot/százalékot, aminek a szorgalmi időszaki teljesítése feltétele a javító dolgozatnak.

· Évente csak egyszer/korlátozott számban lehessen tantárgyanként javítani.

· A rendszeres órai munka értékeléséhez kellene kötni a javítás lehetőségét. Pl. legalább kettes/hármas osztályzat szükséges ahhoz, hogy valaki jogosult legyen a javításra.

· A negyedév szorgalmi jegye (dolgozatok, órai munka stb.) és a javítás osztályzata együttesen adhatná a végső értéket.

· Akinek a negyedévi jegye egyes vagy kettes, annak ez beleszámít a javítás osztályzatába. Hár-

masnál jobban teljesítő tanuló indul csak „tisztá lappal” a megmérettetésen.

· Ne legyen tanítási szünet a vizsganapokon, hanem a 7., 8. órában kell megírni a javító dolgozatot.

· Legyen egy ún. próbaidőszak. Ha a tanulmányi statisztika alapján ekkor nincs egyértelmű eredmény, akkor a következő periódusban szűnjön meg a javítási lehetőség.

· Írjon ki a Koordinációs Bizottmány pályázatot a javítóvizsgák reformjára.

Legközelebb négy hét múlva, március 24-én ötkor találkozunk a könyvtárban. Hogy akkor kik lesznek az ülés gazdáí, még nem tudni.

Budapest, 2009. február 25.

Jakab Judit, jegyző

EMLÉKEZTETŐ

az Iskolatanács 2009. március 24-i üléséről

Jelen voltak:

Osztály	Diákok	Szülők
HaRibó	Zeller Máté	–
MannA	Tóth Csenge	–
Hoppá	–	–
ZOÉ	–	Szabó Juli
CLASS	Sebők Luca	–
NEON	–	Halmos Júlia
Poligon	Fekete Dorottya	–
ADSL	–	Holly Tünde
Színe-JáVa	Bakk Zsombor	–
TiBor	–	Lázár Péter
GamMa	–	Zsibrita Ildikó
Non-stop	–	–
ALL-GO	–	–
euFóriA	–	Gavló Zoltánné
e-GYIK	–	–
KARMA	–	Palotai Valéria
(P)Olympos	–	Andrasev Brigitta
Wefi	–	
WeKing	–	
JOB	–	
Tanerók	Fekete Ádám, Jakab Judit, Kalina Yvette, Szász Kata	
Vendég	Visnyai Katalin (CLASS)	

Napirend:

1. Előző alkalommal merült fel, hogy nehéz e-mail kapcsolatba lépni néhány tanárral. Azóta az osztályfőnökök összegyűjtötték az osztályukban tanító tanárok e-mail címét és továbbították/továbbítják a szülőknek.

A februári IT-t követően minden munkacsoport feladatul kapta, hogy dolgozzon ki megoldásokat a tanulói hiányzások esetén felhalmozódó pótlások segítségével.

Az AROMO mindenki számára elérhető és követhető személyes információkat ad a tanórák témájáról, a tanulmányi előmenetelről és a mulasztásokról, aki igényel(t) azonosítót.

2. A javításokról még egyszer:

Három előterjesztés készült a javítóvizsgák reformjára.

A) Egy szülő a következő véleményt juttatta el az IT-hez:

„Szerintem nem kell negyedéves javítási lehetőség. Aki javítani akar valamiből, annak legyen esélye félévkor, de csak egy tananyagrészből. Ha ez év elején kommunikálva van, akkor nincs mit maszaltogatni, mert hiszen a javítás arra szolgál, hogy amit elrontottam (mert béna voltam, rossz napom volt, nem voltam képes maximálisan megtanulni stb.), azért ne kelljen „bűnhődnöm”, hanem legyen esélyem a hibámat kijavítani. Ha ezt tudom, akkor úgy állok hozzá a következőkhöz, mert tudom, hogy rajtam múlik, tudom, hogy a többi tananyagrészből jól kell teljesítenem, mert csak egyből javíthatok! Aki nem így áll hozzá, az később sem akar javítani, akármennyi esélyt is adnak neki (lásd a számadatokat). A félévi egyszeri javítással pont felére csökkenthetőek a tanárok terhei. Ez diákként motiválna, hiszen tudnám, hogy nem veszett el a világ azért, mert elcseszttem egy dolgozatot, de innentől nagyon oda kell tennem magam. (Ez a javítani, jó jegyet szerezni akaró diák attitűdje, és a rendszert rá találták ki!) Aki nem így áll hozzá, azt liberózgathatjuk a végtelenségig, vagy amíg bezzé nem pusztulnak a tanárok, úgyis csak az erősödik meg a diákban, hogy ej ráérünk arra még...”

B) Tanári előterjesztés:

1. Javaslat:

- Negyedévente kilencediktől felfelé egy javító nap legyen külön felkészülési idő nélkül.
- Minden diák negyedévente maximum két tantárgyból javíthat legfeljebb egy-egy 45 perces témazáró dolgozatot.
- Csak a javított dolgozat jegye változik az elért eredmény függvényében, minden más – a szorgalmi időszakban szerzett egyéb – osztályzat marad.
- A vizsganapon minden tantárgy kap 45 percet egymás után, ekkor zajlanak a pótlások, javítások.

2. Javaslat

- Ugyanaz, mint az 1. javaslat, csak szabadnap nélkül, a negyedév utolsó két délutánjára elosztva kerülnek megrendezésre a 45 percek.

Az IT nem véleményezte az előterjesztéseket, csak arról határozott, hogy a javítóvizsgák ügyében a döntést meghagyja a Huhogásnak (17 támogatás, 5 nem, 3 tartózkodás).

3. Yvette tájékoztatta a jelenlevőket a március 26-i pedagógiai műhely témáiról:

A Mitől lehetne jobban, hatékonyabban dolgozni a tanórákon?

B Hogyan lehetne elérni, hogy a diákok többet tanuljanak otthon?

C Milyen elemeket és hogyan kellene a Politechnikum működésében megváltoztatni ahhoz, hogy a tanulás értékévé váljon?

Mivel ezek a témák mindhárom oldalt érintő, „húsbavágó” kérdések, a megvitatásukban, a kiűtkeresésben szülők, diákok, tanárok egyaránt hallathatják hangját. Ezért a következő IT-ülésre minden iskolapolgárt várunk, akinek véleménye van a tanulással mint értékkel kapcsolatban.

Ennek időpontja: 2009. április 21., 17.00 óra. A helyszín a résztvevők számától függ.

Budapest, 2009. március 25.

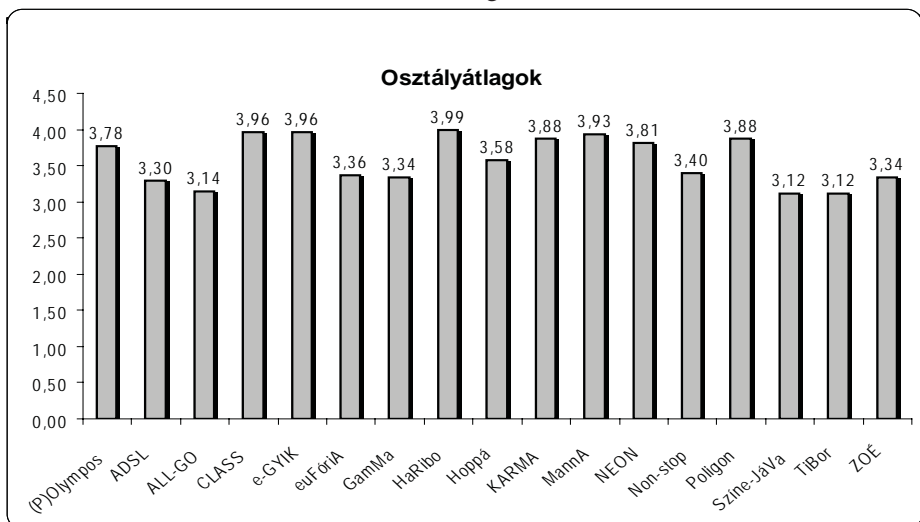
Jakab Judit, jegyző

Tanulmányi toplista a 2008/9-es tanév első félévében

Bartus Máté	CLASS	5,00
Bródy Kata	NEON	5,00
Borsi Márton	ADSL	5,00
Kozányi Hédi	Színe-JáVa	5,00
Debreczeny Flóra	ALL-GO	5,00
Vasas Virág	ALL-GO	5,00
Kapelner Zsolt	euFóriA	5,00
Kelemen Dávid	euFóriA	5,00
Galambos Niki	GamMa	5,00
Bakos Luca	HaRibo	4,89
Lukács Laura	MannA	4,89
Szónyei Eszter	MannA	4,89
Tóth Csenge	MannA	4,89
Zajkás Benedek	Hoppá	4,89
Magyar Alexandra	ALL-GO	4,89
Iglódi Anna	GamMa	4,89
Gémesi Panna	KARMA	4,88

Kisgyura Melánia	CLASS	4,86
Macudzinski Elza	CLASS	4,86
Mayer Csenge	NEON	4,86
Gedeon Edit	Poligon	4,86
Láposi Bence	e-GYIK	4,80
Hermann Judit	HaRibo	4,78
Szabó Katinka	Hoppá	4,78
Bajházi Attila	ZOÉ	4,78
Pálkövi Csenge	TiBor	4,78
Katona Vera	Non-stop	4,78
Muhi Vera	(P)Olympos	4,78
Májér Norbert	e-GYIK	4,78
Gläser Dóra	KARMA	4,78
Kurucz Lili	euFóriA	4,73
Áfra Laura	CLASS	4,71
Moldován Péter	CLASS	4,71
Dávid Bence	Poligon	4,71

Iskolaátlag: 3,58

SIKEREK

Büki Bálint (GamMa) a vízilabda országos bajnokságban a serdülők között csapatával a legjobbnak bizonyult.

* * *

Maczudinski Elza (CLASS) francia nyelvből „C” típusú középfokú nyelvvizsgát tett. (Írásbeli: 79%, szóbeli: 97%)

* * *

Tóth Csaba, Non-stop osztályos tanuló megszerezte a felsőfokú angol nyelvvizsgát.

Gratulálunk nekik az eredményükhöz!

KÖSZÖNET

ZAHÁR FANNINAK ÉS CSALÁDJÁNAK
A KÖNYVTÁRNAK ADOMÁNYOZOTT PRÍMA KÖTETEKÉRT.

A KÖNYVTÁROS

Az osztályügyeletek értékelése

Osztályok	Kötelező feladatok (max. 15 pont)	Szabad szolgáltatások (max. 30 pont)	Összesen (max. 45 pont)
ADSL (10.)	8	0	8
ALL-GO (11.)	6	6	12
e-GYIK (12.)	7	10	17
euFóriA (11.)	8	4	12
GamMa (11.)	13	23	36
KARMA (12.)	4	0	4
NEON (9.)	10	11	21
Non-stop (11.)	12	21	33
(P)Olympos (12.)	6	12	18
Színe-JáVa (10.)	15	29	44
TiBor (10.)	3	3	6

ISKOLABÍRÓSÁGI HATÁROZATOK

Időpont: 2009. 02. 17.

Az Iskolabíróóság tagjai: Szabó László tanár,
Molnár Zsuzsanna szülő, Germán Ákos diák

Dohányzási ügy

A panaszolt: egy 10 évfolyamos tanuló

A panaszosok: osztályfőnökök

Résztevők: két osztálytárs és két évfolyamtárs

Előzmények: A panasztot dohányzás miatt jelentették fel osztályfőnökei. A három alkalomból kétszer az udvaron, egyszer a mellék-helyiségben érték dohányzáson a panasztot. A panasz óta a panaszolt még egy esetben lebukott.

Tárgyalás: A panaszolt elismerte a panaszt. Tudja a dohányzásra vonatkozó iskolai szabályozást és ismeri a következményeket. Az iskolai házirendet aláírta. A végében – elmondása szerint – nem érték dohányzáson, de ott tartózkodása szerinte sem helyes. Számára a dohányzásra vonatkozó szabályok és következmények nem elég visszatartóak, saját bevallása szerint gyenge akarattal bír ahhoz, hogy újra rá ne gyűjtsön. Félő, hogy újra a bíróságon köt ki. Osztályfőnökei szerint a panaszoltban nincs igazi elvárás a másképp gondolkodásra, némi iskolai norma, szabály betartásában nem meggyőző, de a korábbiakhoz képest folyamatosan javuló. A korábbi években is bukott már le dohányzáson, de a bíróság elé nem került. A panaszolt napi 6-7 szálát szív, de komoly függőnek nem mondható. A szünetekben olyan társaságban is mozog, akik nem dohányosok, tehát még a csábításnak sincs kitéve.

A bíróság konkrét esetek felidézésével említést tett arról, hogy a panaszoltnak az iskolai szabályok betartásával idén is voltak már több esetben problémái, amiért osztályfőnökei figyelmeztették, illetve saját hatáskörben eljártak bizonyos kedvezmény megvonásával.

Határozat: A panaszolt fegyelmi fokozata: megrovás a tanév végéig. A harmadik negyed-év utolsó tanítási napjával bezárólag minden szünetet a tornaház előterében kell eltöltenie. Kicsöngetés után rögtön odamegy, és csak jelzőcsöngőkor hagyhatja el a helyiséget. Az érkezésről és a távozásról egy füzetet vezet, amit a testkultúra tanárában tartózkodó vala-

melyik tanárnak alá kell írnia. A füzetet osztályfőnökei és a szülő legalább hetente egyszer ellenőrzik. Ha nem vezeti rendesen, vagy nem tartja be a határozatot, akkor azonnal Iskolabíróóság elé kerül. (Amennyiben a panaszoltnak testkultúraórája lesz, vagy az osztály/csoport elmege az iskolából, akkor természetesen nem kell az adott helyen tartózkodnia, de akkor a megfelelő tanárral ezt igazoltni kell!)

Amennyiben tanév végéig egyszer is dohányzáson érik, osztályfőnökeinek azonnal fel kell őt jelenteni az Iskolabíróóságon. Ügyét ugyanez a bíróság tárgyalja, jelen határozatot priuszként veszi számba, továbbá mérlegetheti, hogy a jövő tanévtől a nagykorúságát betöltve a számára kiadható dohányzó kártyához való jogát elveszíti.

Indoklás: A panaszoltnak a végében való tartózkodását – ha nem is dohányzott – a bíróság ráutaló magatartásként értelmezte. Nem dolga a bíróságnak ilyenkor mérlegetnie. Önmagában az illetéktelen helyen való tartózkodás is megmagyarázhatatlan és súlyosbító körülmény. Továbbá a panasz óta történt újbóli lebukás ténye. A bíróság a konkrét ügyben enyhítő körülményt nem talált. Viszont általánosságban elhangzott, hogy az iskola egyes területein a panaszolt hasznos tagja a Politechnikumnak. Nagyon aggályos a panaszolt nemtörődöm, flegma hozzáállása az iskola bizonyos szabályaihoz. Határozott erőfeszítést vár a panaszolttól, hogy még egyszer ilyen helyzetbe ne kerüljön, magát további, még kelemetlenebb helyzetbe ne sodorja. A bíróságnak a továbbiakban egyre kisebb mozgástere lesz, ha ügyében újra el kell járnia.

Paprika spray használatának ügye

A panaszoltak: három 10. évfolyamos diák

A panaszos: a pedagógiai koordinátor

Résztevők: a panaszoltak osztályfőnökei, két osztálytárs és két évfolyamtárs (A megidézett osztálytárs állítólagos elalvása miatt egy óra késéssel, a tárgyalás végére jelent meg.)

Előzmények: A panaszosokat egy Pepper (paprika) spray iskolán, tanítási időn belüli használat miatt panaszolta be a pedagógia koordinátor.

Tárgyalás: A bíróság ismertette a panaszt. Eszerint az egyik szünetben a három panaszolt az A/02-es teremben talált egy paprika sprayt, amit ki is próbáltak. Hatására a környéken tartózkodó tanulók a nyálkahártya irritáció hatására könnyezésnek és köhögésnek voltak kitéve. A panaszos panaszában leírta a spray hatásmechanizmusát, miszerint az a szemet, az orrot és a légutakat erősen ingerli, csipő, égető érzést vált ki. Közterületen csak rejtett módon szabad tartani, és csak önvédelmi célból szokás használni. A panaszos kérte, hogy az ügy tisztázása érdekében a spray tulajdonosa is legyen jelen a tárgyaláson. A panaszoltak elismerték a panaszban foglaltak tényszerűségét. Az a szaktanár, akinek az esetet követően lett volna órája a teremben, hozzászólásában elmondta, hogy a spray csipő hatása valóban érezhető volt, ezért az órát egy másik teremben kellett megtartani. A panaszoltak a történet után azonnal jelentkeztek, elismerték a tetteiket és mély megbánást tanúsítottak. A szaktanár szerint a panaszoltakat tettükben gonosz indulat, ártó szándék nem vezérelte, abban a pillanatban nem mérlegelték cselekedetük esetleges komolyabb következményét. A három tanulóval eddig nem volt fegyelmi problémája, mindig lehet rájuk számítani, szorgalmasak, igyekvők. Eddig bírósági ügyük sem volt. A szaktanár az ügyet nem érezte az IB elé valónak, ezért nem tett feljelentést. A panaszoltak azon kevés diákok közé tartoznak, akik hozzátesznek a Politechnikumhoz, az iskolai életet pozitívan befolyásolják, ezért kéri, hogy határozatában a bíróság a fentieket méltányolja.

A pedagógiai koordinátor elmondta, hogy ő saját értékrendje, elvei szerint próbálta megítélni az ügyet, a történetek fegyelmi ügynek gondolja, és próbálta racionálisan, a tanulók személyétől elvonatkoztatva, csak az esetre koncentrálni megítélni azt.

Rekonstruálva az esetet a panaszoltak elmondták, hogy először egyikük vette kezébe a sprayt. Értette a ráírt szöveg jelentését, és azt is, hogy önvédelmi célt szolgál. A másik panaszolt tudta, hogy könnyezést okoz. Mind a hárman fújtak belőle a padló felé, nem másra irányulóan. Elmondták, hogy sokkal erősebb volt a hatása, mint gondoltak volna. Amikor érezték a hatását, azonnal ablakot nyitottak. A spray tulajdonosának távolmaradása miatt

csak a panaszoltak elmondására alapozva tudta a bíróság kideríteni, hogy a spray a tulajdonos kabátja alól került elő, egy darabja lógott ki, ami felkeltette az egyik panaszolt figyelmét.

A tárgyalás végére megérkező tulajdonos elmondta, hogy a spray a kabátja belső zsebéből fordulhatott ki. Azt – mivel nem tiltott a viselése –, önvédelmi célból tartja magánál. Az eset óta viszont már nem.

Az egyik osztályfőnök szerint – a panaszoltakat ismerve, a tetteket hallva – első hallásra az eset megdöbbentette, személyükkel összeegyeztethetetlennek, hihetetlennek gondolta. Látta, hogy a panaszoltaknak az eset után kialakult helyzet is nagyon kellemetlen, feszültséget okozott bennük, és az eltelt napok is egyfajta vezeklés számukra. A másik osztályfőnök szerint a tanulók cselekedete „irreális hülyeségnek” tűnt. Az osztályfőnökök nem akartak feljelentést tenni.

Határozat: három panaszolt fegyelmi fokozata: figyelmeztetés a tanév végéig.

Indoklás: A tanulók cselekedetéhez hozzájárult a spray gondatlan tárolása. Mindhárman tudták, hogy a szer nem játék, tudták, hogy mire való, és mindhárman használták. Hatását eddig még nem tapasztalták, illetve későn észlelték, amikor már nagyon hatni kezdett. Az Iskolabíróság azért szabta ki a legenyhébb büntetést, mert a tárgyalás folyamán egyértelműen kiderült, hogy a tanulók elítélik tetteiket, a tárgyalásig és az eljárás alatt is kellő megbánást, együttműködést tanúsítottak.

Cselekedetük ugyan kellemetlen hatást váltott ki, de nem valakik ellen irányuló volt, inkább a kíváncsiság vezérelte őket. Az adott pillanatban meggondolatlanul, nem kellő figyelemmel jártak el. Ez a három panaszoltban is tudatosult. Makulátlan előéletük, az iskolai életben való pozitív jelenlétük is enyhítő körülmény. A bíróság reméli, hogy az eset óta eltelt időszak, az azóta lefolytatott többoldalú beszélgetések és a tárgyalás is kellő figyelemfelhívás és visszatartó erő számukra, és a továbbiakban felelősségteljesebben, meggondoltabban cselekszenek. Így a bíróság úgy gondolja, hogy az eddigi események egyben már a büntetésük része is.

2009. február 19.

Az Iskolabíróság nevében: Szabó László

Dohányzás, órai lógás ügye

Időpont: 2009. február 03.

Az Iskolabíróóság tagjai: Szmeskó János tanár,

Surány Gábor szülő, Fazekas Júlia diák

A panaszolt: egy 10. évfolyamos tanuló

A panaszos: a koordinátorok nevében a pedagógiai vezető

Résztevők: a koordinációs bizottság részéről négyen, az osztályfőnökök, a panaszolt édesanyja, osztálytársak.

Előzmények: A panaszoltnak – a még érvényben lévő iskolabíróósági határozata miatt – minden szünetben a tornaházban kellett tartózkodnia. 2009. január 22-én a 4. órára nem ment be a tornaházból, hanem a B épület férfi vécéjébe ment dohányozni óra alatt. Miután tetten érték, a dohányzást eleinte tagadta, majd beismerte.

Tárgyalás: A megbeszélés során sem a panaszos, sem a panaszolt nem kívánta kiegészíteni a beadványban leírtakat. A panaszolt elismerte, hogy minden úgy volt, ahogy a beadványban le van írva. Egyik osztályfőnöke nem tanítja, csak másoktól tudja, hogy nem tanul. A másik osztályfőnök tanítja. Szerinte az órai tapasztalatok alapján 2008 decemberéig sok volt a probléma minden téren. Azóta viszont megindult valamiféle pozitív változás. A panaszolt az órákat már nem zavarja, de még nagyon passzív.

Az egyik koordinátor három évig tanította. Szerinte a panaszolt sohasem volt együttműködő, noha több alkalma is lett volna, hogy észbe kapjon és változzon. Ezt eddig elszalasztotta. Egy másik koordinátor a panaszolt eredménytelenségét mutatta be: bukások, lógások miatti igazolatlan órák, rengeteg késés. Ezen kívül a panaszolt tagadását emelte ki mint elítélendő dolgot.

A panaszolt tettét azzal magyarázta, hogy rosszul lett, mert szerinte nagyon hiányzott neki a cigaretta. Az osztályfőnök szerint belelovalhatta magát a helyzetbe, de fizikai rosszullétet nem okozhatott a cigaretta hiánya. Egyébként a panaszolt már bánja tettét. Nem csinálná meg újra. Szívesen változna, változtatna, ha kapna még egy esélyt. Zárszóként annyit mondott, hogy most érezte először, hogy egy tanár kiáll mellette. Nagyon szereti a polis programokat, és szeretne itt maradni, bizonyítani.

Határozat: fegyelmi fokozata felfüggesztett kizárás (legalább 2009. december 31-ig). Négyhat hetente (legalább 2009. december 31-ig) be kell számolnia az Iskolabíróóság előtt a viselkedéséről, az órai és órán kívüli (iskolához kötődő) munkájáról. A beszámoló alapját az általa vezetendő füzet képezi. Ebben a füzetben minden héten egyszer minden tanártól (minden tantárgyból, illetve iskolai foglalkozásból) 2-4 mondatos véleményt kell kérnie az adott heti viselkedéséről, munkájáról, aktivitásáról. Ennek a füzetnek a rendezett vezetése a panaszolt feladata. A füzetet szülei és az osztályfőnökei hetente ellenőrzik (ezt aláírásukkal igazolják). Panaszoltnak az ellenőrzött időszak alatt nem lehet sem késése, sem igazolatlan hiányzása, sem dohányos ügye.

A dohányzás miatt minden szünetet a tornaházban kell töltenie. Érkezését a fentebb említett füzetben igazolják a tornaházban lévő tanárok. A távozást nem kell igazolni, csupán a panaszolt jelzi a tanároknak, hogy mikor távozik. A következő órára jelzőcsengőkor köteles elindulni.

A panaszolt meghallgatását az osztályfőnökök kezdeményezik az Iskolabíróóság titkárnál. A meghallgatás tetszőleges összetételű Iskolabíróóság előtt lehetséges. Az IB a meghallgatásokról jegyzőkönyvet készít, és amennyiben a panaszolt magatartásában, hozzáállásában pozitív változást lát, akkor a fegyelmi fokozat és a határidő kivételével hozhat enyhébb határozatot (az osztályfőnökök javaslata alapján). Amennyiben nincs változás, vagy negatív a változás, akkor természetesen minden pontban szigoríthat, vagy akár a fegyelmi fokozaton is változtathat. Amennyiben nincs megfelelő változás a 2009. december 31-ei határidőig, akkor a folyamat folytatható.

Indoklás: a panaszolt ügyében az Iskolabíróóság enyhítő körülményt nem talált. A tanuló súlyosan megszegte az előző, még érvényben lévő iskolabíróósági határozatot, az iskola elfogadott rendjét, az együttélés és együttműködés szabályait. Magatartásán és az órákon tanúsított hozzáállásán sürgősen változtatnia kell.

2009. február 23.

Az Iskolabíróóság nevében: Szmeskó János

Alfons Mucha

2009

Időpont: 2009. március 09.

Magatartási ügy

A panaszoltak: három Hoppá osztályos tanuló
A panaszosok: a két osztályfőnök, a testkultúra-tanár és kilenc Hoppá osztályos diák

Résztevők: panaszolt1 szülei és a panaszosok (panaszolt3 nem tudott részt venni a tárgyaláson, mert beteg volt. Az ő tárgyalását egy későbbi időpontban folytatja le az Iskolabírószág.)

Előzmények: Panaszoltak magatartásával, órai viselkedésével, munkához való hozzáállásával, társaikhoz való viszonyával sok probléma volt. Az osztályfőnökök összesen hét diákkal – köztük a feljelentettekkel is – szerződést kötöttek, és 2008. december 8. óta magatartásfüzetet vezettek. A magatartásfüzetek vezetése a két jelenlévő panaszolt esetében nem hozták meg a kívánt eredményt, így feljelentették őket.

Tárgyalás: Az osztályfőnökök a panaszban foglaltakat kiegészítették. Mindkét panaszolt esetében igaz, hogy az osztályfőnökök a szülőkkel rendszeresen egyeztettek. Viszont az elhangzottakból az is kiderült, hogy sokaknál felfordult az értékrend. Divat lett az órák zavarása, s ennek megálljt kell parancsolni. Ezért kezdeményezték összel a hét tanulónál a magatartásfüzetet. Panaszolt1 esetében leginkább az órák rendszeres zavarása jelenti a problémát. Az általa vezetett füzetből kiderül, hogy képes jól látni és értékelni magatartását, de nem mindig cselekszik eszerint. Sőt az osztályfőnökök úgy vélik, hogy az esetek többségében

nem is akarja kontrollálni a viselkedését. Panaszolt1 kiegészítéséből világossá vált, hogy „Tudnék figyelni, ha akarnék, csak unalmasak az órák.” Panaszolt1 – tanárai szerint – jó képességű tanuló, eredményei mégis középesek. Ennél sokkal többre lenne képes. Édesapja szerint mindezt szereplési vágyból teszi. Panaszolt2 esetében az osztályfőnökök jelezték, hogy a füzetéből több aláírás is hiányzik. Igaz, a bejegyzésekből az is kiderül, hogy órai magatartásában érzékelhető némi pozitív változás. Viszont más jellegű problémák adódtak. Panaszolt2-vel sokkal inkább azért van probléma, mert a társait bántja (szóban és fizikálisan is). Panaszolt2 érdemben nem adott választ a „Miért bántja a társait?” kérdésre.

Az Iskolabírószág azon kérdésére, hogy hogyan érezték magukat, amikor ügy lett a viselkedésükből, mindketten azt válaszolták, hogy nagyon rossz érzés volt a felelősségre vonás, és tudták, hogy ezeknek következménye lesz. Most pedig, a tárgyaláson egyáltalán nem volt jó itt kint ülni. Panaszolt2 azt mondta: Meg fogom húzni magam. Ide akarok járni!

Határozat: Panaszolt1 fegyelmi fokozata: megrovás (2009. december 31.). Panaszolt2 fegyelmi fokozata: szigorú megrovás (2010. június 15.). Mindkettejüknek magatartásfüzetet kell (rendezetten) vezetniük. Tanáraikat minden órán meg kell keresniük, hogy a magatartásfüzetüket aláírassák velük. A füzetben az alábbiakat kell (minden óráról) nyilvántartaniuk: Beszéltek-e? Igen/Nem – Dolgoztak-e? Igen/Nem – Zavarták-e az órát? Igen/Nem.

Az órát tartó tanárnak csak karikázni kell. Minden órához legyen egy olyan hely, ahol a tanár fűzhet megjegyzést az órához (a karikázáson kívül), és ugyanitt alá is írnia a véleményét. Panaszoltaknak minden nap végén 4-5 mondatos értékelést kell írniuk saját egész napi viselkedésükről. A füzetet valamelyik szülőnek mindennap láttamoznia kell, és lehetőleg meg kell beszélniük az egész nap tapasztalatát. A füzet vezetését az osztályfőnökök csak hetente egyszer ellenőrzik (aláírásukkal igazolják). Ezekon felül Panaszoltaknak minden héten egyszer, az egyik osztályidőn, az osztály előtt meg kell számolniuk, hogyan viselkedtek az elmúlt héten. A beszámolókhöz az osztályfőnökök és az osztálytársak hozzászólhatnak, értékelhetik az eltelt időszakot.

A fűzetvezetés és a beszámolók addig tartanak és olyan gyakorisággal ismétlődnek, ahogy az osztályfőnökök jónak látják. (Ez leginkább Panaszoltak magatartásának alakulásától függ.) Az Iskolabíróság határozottan kéri és javasolja, hogy Panaszolt2 legalább egyszer beszélgesse el az iskola pszichológusával, hogy milyen módon tudná kontrollálni a társai iránt megnyilvánuló szóbeli és fizikai inzultusokat.

Indoklás: A két magatartási ügyet az Iskolabíróság különböző súlyúnak érzékeltte, és így is kezelte. Egyik panaszolt esetében sem ez volt az első jelzés, hogy probléma van. Az osztályfőnökök mindent megtettek annak érdekében, hogy ez a panaszoltak számára egyértelmű legyen. Mindkét panaszolt esetében igaz, hogy az osztálytársaik tanuláshoz való jogát sértette a viselkedésük, órai magatartásuk.

Panaszolt2 – társai ellen megnyilvánuló – viselkedése minőségileg más helyzetet teremtett, és ezen neki mindenképpen sürgősen változtatnia kell. Az Iskolabíróság nagyon hiányolta, hogy Panaszolt2 családjából senki sem jelent meg a tárgyaláson, holott erre nagy szükség lett volna.

Megjegyzés: Az Iskolabíróság örömmel vette, hogy az osztály jelentős része felvállalta a saját érdekeinek (tanuláshoz való jog) a védelmét.

Hamisítási ügy

A panaszoltak: két Hoppá osztályos tanuló
A panaszosok: a két osztályfőnök

Résztevők: az ügyvezető koordinátor, panaszolt1 szülei, Hoppá és más osztályba járó diákok

Előzmények: Panaszolt1 szülői igazolást hamisított panaszolt2 részére, ami szerint panaszolt2 rosszul van, és kéri a testkultúra-óra alóli felmentését.

Tárgyalás: panaszolt2-nek nem volt kedve a testkultúra-órán részt venni. Ezt társainak is említette. Panaszolt1 szerint a felsősök sokszor írtak már igazolást egymásnak. Panaszolt2 elmondása szerint panaszolt1 felajánlotta, hogy ír egyet neki. Az elkészült hamis igazolást panaszolt2 átadta a testkultúra-tanárnak. Amikor a láthatóan rendetlenül megírt igazolás láttán rákérdezett a tanárnő, hogy panaszolt2 szülei írták-e, ő határozottan igennel válaszolt. Panaszolt1 szerint nem ő ajánlotta fel, hogy megírja az igazolást, hanem panaszolt2 kérte. Elmondása szerint az igazolás nem csak az ő munkája. Az Iskolabíróság kérésére panaszolt1 leírta a szöveg elejét, ami szemmel láthatóan teljesen egyezett a hamisított igazoláson szereplő írással. Az viszont kétségtelen – állapította meg az Iskolabíróság –, hogy legalább még egy kéz írt a papírra. Amikor az Iskolabíróság rákérdezett, miképpen gondolhatta panaszolt1, hogy tettének nem lesz következménye, ő azzal védekezett: úgy gondolta, biztos nem fog kiderülni, hogy az igazolás hamisított. Panaszolt2 nem reagált panaszolt1 öt cáfoló állítására (ti. hogy ki kérte/ajánlotta fel az igazolás megírását). A hamisítási ügy karácsony előtt történt. Mivel panaszolt2 szüleit az osztályfőnökök megkeresték, ezért ott a családban kiderült a hamisítás. Viszont panaszolt1 – annak ellenére, hogy az értesítőjében szerepelt utalás tetterre, és osztályfőnökei külön rákérdeztek, mesélt-e szüleinek a történetről – nem mondta meg otthon, de osztályfőnökeinek azt állította, hogy a család tud a dologról. Édesanyja csak a februári szülői találkozón szerzett tudomást a hamisítási ügyről. Panaszolt1 az eset megbeszélése során leginkább hátrította és igyekezett csökkenteni a saját felelősségét. Ijedtség kívül más nem látszott rajta. A tárgyaláson az is egyértelműen kiderült, hogy panaszolt2 viszont – az Iskolabíróság szerint – nem fogta fel tettének a súlyosságát. Az Iskolabíróság szívesen megkérdezte volna a szüleet is, de ők nem jelentek meg a tárgyaláson.

Határozat: Panaszolt2 fegyelmi fokozata: megrovás, határideje: 2010. június 15.

Indoklás: Panaszolt2 tétivel alapvető iskolai értékeket sértett, és semmibe vette a politéchnikai együtt munkálkodáshoz elengedhetetlenül szükséges bizalmi légkört. Az Iskolabíróóság számára nem derült ki, hogy tettének súlyát érezné. Megbánást nem tanúsított. Éppen ezért törekedett az Iskolabíróóság arra, hogy a szigorú fegyelmi fokozat hosszantartson, s így a tanulóknak hosszú ideig kelljen tetteinek helyességén elgondolkodnia. Enyhítő körülményt az Iskolabíróóság nem talált.

* * *

Hamisítási és lopási ügy

Résztevők: ua., mint a Hamisítási ügyben, plusz a mobiltelefon tulajdonosa az édesanyjával

Érdeklődők: Hoppás diákok

Előzmények: Panaszolt1 két ügyben volt érintett. Egyrészt szülői igazolást hamisított. Másrészt eltulajdonított egy mobiltelefont, amit a tulajdonosa – több más holmijával együtt – az A02-es teremben felejtett. A feljelentés szerint a mobiltelefon a tanári asztalon volt egy tolltartóban. Ezt több tanár is megerősítette. Amikor a tulajdonosa egy órával később érte ment, akkor már csak a csak a tolltartó volt meg. Panaszolt1-nek még az előző tanév végéről volt egy érvényben lévő iskolabíróósági határozata figyelmeztetés fegyelmi fokozattal. (Abban az ügyben a tanári értékelés névtelensége mögé bújva sértette meg az egyik tanárát.)

Tárgyalás: A megbeszélés során Panaszolt1 azt az új verziót mondta el, miszerint a telefon nem is a tolltartóban volt, hanem attól és minden mástól külön, a földön. (Osztályfőnökei jelezték, hogy eddig ezt nem hallották tőle.) Az Iskolabíróóság azon kérdésére, hogy miért rakta el, miért nem adta le mint talált tárgyat, azt felelte, hogy nem sokkal azelőtt elromlott a saját telefonja, és úgy gondolta: „Szerencsém van, én is találtam valamit.”

A lopás ténye úgy derült ki, hogy Panaszolt1 egy SMS-t akart küldeni édesanyjának, és véletlenül az előző tulajdonos édesanyjának a telefonban maradt számára küldte el. (A régi SIM kártyát kivette és eldobta.) A tulajdonos édesanyja kérte az osztályfőnökök segítségét, és az akkori kutakodások vezettek el

panaszolt1hez. Amikor osztályfőnökei és a kárvallott diák osztályfőnökei (egyikük egyben iskolai vezető) kérdőre vonták panaszolt1-et, ő többször is tagadta, hogy köze lenne a telefonhoz, és határozottan kijelentette, hogy nyugodtan hívjanak rendőrt, ő tényleg nem tud semmit. Ezek után keresték meg az osztályfőnökök a szülőket. Az édesapa hívta vissza még aznap az egyik osztályfőnököt, s jelezte, hogy gyermekénél egy ismeretlen telefon van. Az előbb leírtakat a Panaszolt1 és a károsult osztályfőnökének írásos beszámolója alapján tudhatta meg az Iskolabíróóság. Panaszolt1 a tárgyalás során egyre halkabban és egyre jobban felve próbálta magyarázni a tettét. Az Iskolabíróóság azt érezte, hogy a diák leginkább a következményektől tart. Az, hogy a tettét sajnálná vagy megbánná, alig volt észrevehető.

A megbeszélés során a szülők is felszólaltak. A történetet megerősítették. Gyermeük tettét nem értik, s természetesen az anyagi felelősséget vállalják. (A tárgyalásig még nem rendeződött az anyagi rész a károsult szüleivel).

Határozat: Panaszolt1 fegyelmi fokozata: a Politechnikumból való eltanácsolás.

Indoklás: Panaszolt1 több ízben, egyre súlyosabban szegte meg az együttélés szabályait, az iskola elfogadott értékrendjét. A hamisítás, a lopás és a hazugságok olyan cselekedetek, amelyeket az iskola nem tud és nem akar tolerálni. Ezekkel Panaszolt1 olyan atmoszférát teremtett, amely csak nehezítené belső fejlődését és a saját helyzetéből kivezető út megtalálását. Másrészt akár a lopás, akár a hamisítás önmagukban is olyan súlyos vétkek, hogy a Politechnikum egyik tett elkövetőjével sem kíván közösséget vállalni. Súlyos mértékben sértik azt a fajta, nagyon fontos és értékes bizalmi légkört, ami nélkül az iskola nem tudja alapelveit érvényesíteni. Panaszolt1 mindkettőt elkövette, és ráadásul – amennyire csak lehetett – hazugságokkal próbálta titkolni mind tanárai, mind szülei előtt a helyzetet. Ezek így együtt nem elfogadhatóak, s ezért Panaszolt1-nek a Politechnikumot el kell hagynia.

2009. március 20.

Az Iskolabíróóság nevében: Szmeskó János

A Műveltségi vetélkedő leltára

2009. március 4-én, szerdán délután rendezte a művészetismeret munkacsoport hagyományos műveltségi vetélkedőjét, amelyen 3-5 fős csapatok indulhattak. A közel két órát tartó játékon több mint 60 diák (15 csapat) mérte össze tájékozottságát irodalmi, zenei, képzőművészeti kérdésekben.

A győztes csapat a NI lett; tagjai: Göttinger Magdi, Ikonomu Szofi, Kenesei Zsófi, László Judit, Ötvös Dani (e-GYIK).

Második helyezést az 566 csapat ért el (Germán Ákos, Horváth Gergely, Raman Szundar (KARMA), Györgyi-Ambró Gergely (AlfonZOO)).

Harmadik helyen az UP végzett (Bodoky Eszter, Fekete Zsófi, Meggyesfalvi Enikő, Muhi Vera és Várhidi Bettina a (P)Olymposból).

Az ifjak (hetedik-kilencedik évfolyam) közül a legjobban a Lukács Laura, Máthé Zsófi, Szabó Anna, Szőnyi Eszter (MannA) összetételű OK teljesített.

Akik még részt vettek a tömeges játéokban:

Csapat	Tagok
69	Bakos Máté, Farquhar Anna Raydia, Lőrincz Lázár, Surány Dávid (GamMa)
ABC	Hahn Zsófia, Philipp Hanna (MannA), Kozányi Hédi, Toronyai Flóra (Színe-JáVa)
BAB	Horváth Friderika, Koncsik Barbara, Marczell Nóra, Roder András, Varga Zsanett (ALL-GO)
CIA	Kapelner Zsolt, Kelemen Dávid (euFóriA), Belec Sára, Blaskó Éva (ALL-GO)
FA	Balázs Eszter, Domonkos Nikoletta, Féniasz Vera, Hermann Judit, Tremmel Márk (HaRibo)
FEM	Csata Hanna, Frank Zsófi, Illés Luca, Polák Stella (e-GYIK), Muhi Zsófi (ADSL)
KŐ	Fekete Dorottya, Gedeon Edit, Jakab Dia, Szabó Eszter (Poligon)
LSD	Bessenyei Mihály, Komáromi Zsófi, Mocsonaki Gergő (Poligon)
MÁZ	Grawátsch Lili, Olti Dóri (ZOÉ), Szöllősi Enikő (MannA)
NEM	Borenich Levente, Karas Kristóf, Niedermüller Erik, Szabó Máté (MannA)
ZRT	Rékasi Vivien, Szabó András, Szabó Katinka, Zajkás Benedek (Hoppá)

Mindenkinek gratulálunk!

A művészetismeret munkacsoport

Ui.: Az irodalmi háziverseny áprilisi fordulója a vetélkedő kérdéseiből áll össze. Akik jelen voltak a játékon, könnyebbséget élveznek. Érdemes kihasználni!

Gasner János (1955-2009)

2009. március 17-én, 54 éves korában meghalt Gasner János gitáros, billentyűs, zeneszerző, a magyar underground popzene elmúlt évtizedeinek meghatározó egyénisége, a budapesti zenei színtér, valamint az éjszakai Budapest egyik emblemikus alakja. Zenélt – többek között – a nyolcvanas évek ikonikus zenekaraiban, az Európa Kiadóban és a Sziámi-Sziámiban, meghatározó tagja volt az Új Nem nevű igen izgalmas együttesnek a nyolcvanas-kilencvenes évek fordulóján. Készített lemezt, szerepelt a korszak zenéjét dokumentáló filmekben, színházi előadások zenei szerkesztésében is részt vett. Tervezett lemezborítókat és plakátokat – egy időben grafikai munkákból tartotta fenn magát.

A '90-es években gyakran megfordult a Politechnikumban: évekig irányította a graffiti szakkör munkáját. Az ő vezetésével készült a színházterem hátsó falát kitöltő Babel tornya és a B épület első emeletén látható TUDÁS, SZABADSÁG című falfestmény. (A többi graffitit sajnos eltüntette az idő.) Több tolerancia-napon tartott előadást. Beszélt zenéről, irodalomról, az életről...

„Különös figura volt. Engem leginkább Iggy Popra emlékeztetett, ahogyan farmer-nadrágban, fekete bőrkabátban megjelent közöttünk frissen mosott hajjal, cigivel a szájában. Mindig halkán beszélt, magyarázott, s mindig egyfajta éjszakai hangulatot árasztott. A nyolcadik kerületben volt sokáig a stúdiója, ott felvételezett, kevert, hallgatta a zenéket, mintha egy teljesen más világban élt volna, mint mások. És abban is élt, ami akkor derült ki, amikor kézbe vette a gitárját és a húrok közé csapott. Beszélni tudott a gitárja, hol szólóként sikoltozva, énekelve, szárnyalva és magába zuhanva, hol meg az akkordjaiból sugárzó hatalmas erővel, mintha ereiben nem is vér, hanem a rock halhatatlan energiája, lüktetése, lázadása és örök fiatalsága csordogált volna.”
 – írta róla drMáriás.

2009. május 16-án, szombaton a Gödörben, utolsó fellépése színhelyén búcsúznak el tőle barátok, zenésztársak egy nagyszabású koncert keretében.

Nyugodj békében, Gas!

Irodalmi Háziverseny

A legutóbbi forduló megfejtői:

Balog Péter (Hoppá), Debreczeni Flóra (ALL-GO), Domokos Juli (P)Olympos, Kozányi Hédi (SZÍNE-JÁVA), Márton András (E-GYIK), Máthé Lőrinc (Hoppá), Máthé Zsófia (MANNA), Olti Dóri (ZOÉ)

GRATULÁLOK

Áprilisi forduló

LEADÁSI HATÁRIDŐ: 2009. április 20.

I. Melyik író vagy mely irodalmi mű melyik szereplője adhatta fel az alábbi apróhírdetéseket? (9)

1. Törvénytelenségtől sem visszariadó, földmunkákban jártas társat keresek egy családi ügy elrendezéséhez.
2. Vándorszínészet miatti távollétem idejére idős, betegeskedő szüleim mellé keresek alkalmazottat.
3. Gyakorlott házitanító szerelmi csalódás miatt új munkát keres. Jelige: Szép Ilonka.
4. Nemi erőszakkal igaztalanul megvádolt fiatalember katonai munkát keres. Ha kell, verset is írok.
5. Katonáskodásom idejére szép, fiatal, várandós feleségem mellé keresek otthonra segítséget. Jelige: Szabadság, szerelem.
6. Nagyon szerelmes, ám kiskorú pár titkos esküvőjéhez papot keres.
7. Eladó egy palást, egy bocskor és egy ostor. A három tárgy csak együtt vihető el. Jelige: Ilyet még nem látott!
8. Együttműködni képes, elszánt magyarokat keresek harci munkára, feltehetően túlerőben lévő ellenséggel szemben. Áldozatkészség alapfeltétel.
9. Kitűnő előmenetelű debreceni diák Pest-Budai utazásához társat keres. Olyan társat várok, aki nem riad vissza a vér látványától.

II. Kérdések és válaszok a Bibliából (10)

1. Hány könyvet kapcsolnak Mózes személyéhez?
2. Hány nap alatt teremtette Isten a világot?
3. Jákobnak/Izraelnek hány fia volt?
4. Hány evangéliumot fogadott el a kánon?
5. Hány apostolt választott ki Jézus?

6. Mennyi a baljós „júdáspénz”?
7. Ki nem írt evangéliumot Máté, Márk, Lukács és Pál közül?
8. Melyik nap Jézus halálának napja a négy evangélium szerint egybehangzóan?
9. Lukács evangéliumában az angyal kikkel közli a Gyermek születését?
10. Mit nem vittek magukkal a Jézusnak hódoló bölcsek a felsoroltak közül: selymet, aranyat, tömjént, mirhát?
11. Mi volt a kánai menyegző csodatétele?
12. Hogyan foglalható össze legkönnyebben Jézus tanítása a felsoroltak közül: légy jó mindhalálig, légy hű magadhoz, úgy cselekedj, ahogy akarsz, hogy veled is cselekedjenek, légy résen?

III. Dráma-zanza – Szerző és darab cím kerestetik (8)

1. Trónutódlástól megfosztott királyfi egy szellempartit követően hosszas bizonyítási eljárás után saját élete árán visszazökkenti az időt rendes kerékvágásába.
2. Határozott leány testvéri szeretettől és az égi hatalmak feltétlen tiszteletétől vezérelve szembe száll leendő apósával.
3. Tehetős, ám pénzszerűen élő polgárember igyekszik megakadályozni gyermekei házassági terveit, de a véletlen keresztülhúzza számításait.
4. Ifjú ember magasra föltekintve tesz vallomást tőle tiltott kedvesének, szerelmüknek különféle patikaszerke és a hideg acél vet véget.
5. Jó erkölcsöt, mély vallásosságot és tisztességet mutató férfiember többeknek vall szerelmet, az elutasítás sem riasztja el, s mindenféle javakra is szert tesz mások hiszékenysége.
6. Sok felesleges dolgot tudó lányok beszélgetnek, miközben eljár felettük az idő.
7. Tizenharmadikként érkező fiú, aki valójában vadászakutyának képzeletét magát, annyit segít egy családnak, hogy nagy buzgalomban tönkreteszi az életüket; többen nem látják tisztán a dolgokat, egyikük le is lövi magát.
8. Egy vidámnak látszó család addig-addig dobozol fontos vendégükkel együtt, hogy a végére már azzal sem törődnek, ha vendégük nem éri el a buszt. A postás nem mindig csenget, de ettől még nem lehetetlen hőssé válni.

IV. Zenei totó (10)

1. Párosítsd a következő dalműcímeket a zeneszerzőkkel: Álarcosbál, A nürnbergi mesterdalnokok, Parasztszünet, Szótketés a szerájból, Tosca – Mascagni, Mozart, Puccini, Verdi, Wagner
2. Húzd alá, melyik a kakukktőjás az alábbi felsorolásban? (Miért?)
 cimbalom, citera, marimba, triangulum, xilofon (Mert nem ütős hangszer.)
3. Melyik nem Verdi-opera a következő művek közül: Aida, Fidelio, Rigoletto, Traviata, A trubadúr
4. Orosz zeneszerzők – egyet kivéve. Ki az? Borogyin, Csajkovszkij, Dvořák, Glinka, Rahmanyimov
5. Melyek a női és melyek a férfi hangfajok?
 alt, bariton, basszus, falzett, koloratúrszoprán, kontratenor, mezzoszoprán, szoprán, tenor
6. Melyik nem Puccini-opera a következő művek közül?
 Bohémélet, Manon Lescaut, Otello, Pillangókisasszony, Turandot
7. Húzd alá, melyik zenei műfajokban hallunk emberi hangot is?
 concerto, divertimento, kantáta, korál, menüett, oratórium, passió, polonéz, szonáta, szvit
8. Tedd időrendbe az alábbi B betűs zeneszerzőket! Kezdd a legkorábbival!
 Bach, Bakfark Bálint, Bartók Béla, Beethoven, Brahms
9. Melyik nem balettműve a következő művek közül: Bartók: A kékszakállú herceg vára, Delibes: Coppélia, Prokofjev: Hamupipőke, Sztravinszkij: A tűzmadár, Csajkovszkij: A hattűk tava
10. Melyik nem Mozart-opera a következő művek közül?
 Cosí fan tutte, Don Giovanni, A Figaro házassága, A sevillei borbély, A varázsfuvola

A Biblia – a művészet nagy kódja

Az ADSL osztály tagjai a „Biblia – a művészet nagy kódja” művészetismereti modul keretében portfóliókat készítettek, melyekbe különböző műfajú, de a Szent könyvek világához kapcsolódó írások kerültek. Ezek közül olvasható az alábbiakban Molnár Márk két figyelemre méltó motivációs levele és egy harmadik alkotása.

Tisztelt Hölgyem/Uram!

Idegenvezetői állásajánlatuk azért keltette fel az érdeklődésem, mert úgy érzem, maximálisan helyt tudnék állni egy ilyen munkakörben.

Kezdve azzal, hogy nagyszerű fizikumom megengedi, hogy még nagyon sokáig – koromra szinte teljesen tekintet nélkül – el tudjam látni ezt a feladatot, nagyon sok másik pozitívumommal együtt biztosan meg fogja Önöket győzni, hogy nálam jobb embert erre a célra nem találunk. (Ez a mondat furcsa volt, ez is jelzi, milyen összetett személyiség vagyok.)

Véleményem szerint még az is előnyömre válhat, hogy nagyszerűen szót értek (ha nem ékesen szólva) sok néppel, ugyanis Egyiptomban nagyszerű királyi neveltetésben volt részem, mégis vérem és lelkem a Puszták zsidó gyermekeihez húz. Valamint azt is tudom biztosítani, hogy kínos, netán kilátástalan helyzetekben is megoldást találok a kiútra. Ugyanis én sosem vagyok egyedül, közvetlen isteni kapcsolatom van, aminek segítségével tényleg a legégetőbb helyzetekből is ki tudom hozni magam és egész idegenvezetői hatalmam alatt lévő csoportomat is. Nagyon fontos nekem hogy hosszú túrákat tehessek meg sivatagokon, tengereken keresztül.

Remélem meggyőztem önöket, és főként a rizikósabb utakra engem fognak alkalmazni.

Üdvözlettel:

Bibliai Mózes

Tisztelt Uram!

Az áldozat szerepére szeretnék jelentkezni ebben az új bibliai reality showban. Biztosan tudom garantálni, hogy a nézők mind egy szálig el fogják hinni, hogy én csupán egy drága, szemérmes és nagyon kedves pásztor vagyok. Ezt az illúziót már csupán nevemmel is el tudom érní – ki tudna haragudni egy Ábelre?

De ezen túl még nagyon széles palettájú jófiú-arszenállal rendelkezem. Kedvesen félre fésült hajam, nagy bociszemem, kerek, vastag lencsés szemüvegem, kiálló fogaim és nem utolsósorban nevetségesen buta öltözködésem segítségével a legkeményebb szívű embert is megpuhítom, és a show közepére már annyira szeretni fognak, hogy a többi bentlakó biztosan a halálokat kívánja majd. Ekkor pedig némi plusz pénz fejében akár le is üthetnek. Gyermekkori álmom, hogy végre rendes áldozat legyek.

Kívánom, hogy vegye fontolóra ajánlatom.

Nagyon kedves mosolygással puszilom:

Pásztor Ábel

Ábrahám három napja

A forró homokba süpesztett lábnyomok négy embertől származtak. Egy fiattól, egy időstől és két szolgától.

„Ábrahám, Ábrahám!” „Itt vagyok.” „Vedd egyetlen fiadat, akit szeretsz, Izsákot, menj Morija földjére, s ott mutasd be égőáldozatul azon a hegyen, amelyet majd megnevezek neked.”

A forró homokba süpesztett lábnyomok négy embertől származtak. Egy fiattól, egy hívótól és két szolgától.

„Én életemnek Ura, elindultunk hát, hogy véghezvigyük kérésed. Hitem és szeretetem örökkévaló irántad. ... Azt, hogy életemet boldognak mondhatom, másnak nem köszönhetem, csak neked. ... Tisztában vagyok azzal, hogy égőáldozatom bemutatása fontos számodra. ... Nagy örömmel bizonyítok neked, Uram és Teremtőm. ... Kérésed és vágyad számomra parancs és akarat. ... Igazságos vagy és magasztos. ... Hatalmad számunkra felfoghatatlan. ... Egyetlen fiamat sem tagadom meg Tőled. ... Elhagytam lakhelyem, és Te megjutalmaztál. Hetvenöt évem nélküled olyan hitványnak és értelmetlennek tűnik most.”

A forró homokba süpesztett lábnyomok négy embertől származtak. Egy fiattól, egy megalkuvótól és két szolgától.

„Istenem, Édes Istenem. Bármily módon kimutatom én végtelen szeretetemet. Csak ... Félre ne érts, hűségem időtlen és elpusztíthatatlan, mert tudom, hogy te, Uram, mindig figyelsz és mindig a helyes utamon jártatsz engem. ... Okokat én nem keresek, vakon bízom benned. ... Amit tettél velem és családommal, az csoda volt, más nem lehetett, ezért is hálás vagyok neked. Feleségem és jómagam életét is bearanyoztad a gyermekkel. ... A gyermekkel, akit, most arra kérsz, áldozzak fel.”

A forró homokba süpesztett lábnyomok négy embertől származtak. Egy fiattól, egy kétségbeesettől és két szolgától.

„Hatalmas Istenem. Miért velem teszel ilyet? ... Nem értem, mi az, ami miatt ezt kell tennem. Nem értem, hogy miért parancsolod meg, hogy az egyetlen fiamat feláldozzam. ... Nem, nem és nem. ... Milyen okkal? Szeretetem bizonyosságát akarod? Kérhetsz bármit! Bármit, amit óhajtasz, Uram, megteszek. De a fiam. A fiam, ne. ... Milyen okkal? A hitemet akarod? Mi sem bizonyítja jobban hitem, mint hogy itt vagyok, hogy itt vagyok a sivatagban és arra tartok, amerre Te, Jó Uram, akarod. ... Milyen okkal? Próbára teszel? Annyi próbát álltam ki életemben, hogy annak számát se tudom már. És mire jó, ha próbára teszel? Ki lesz vele több? ... Uram, Egyetlen Uram, kérek, ne kívánd, hogy fiamat áldozzam.”

A forró homokba süpesztett lábnyomok négy embertől származtak. Egy fiattól, egy lázadótól és két szolgálótól.

„Istenem! Nem hiszem el, hogy nincs más módja. Nem. Nem hiszem el, hogy nem lehet ésszerűen, emberien megoldani a dolgot. ... Nem tudom, mit akarsz, de nem is érdekel. Nem. ... Nem, ez nem jó. ... Miért hallgatok egyáltalán rád? Miért kerültem egyáltalán ide? ... Most is látod, mi gyötéri a lelkem, mégse segítesz meg. Miért van ez? ... Igen, hálás vagyok a gyermekért, de azért örülségeket nem várhatsz el tőlem. Nem

várhatsz el tőlem. Nem.”

A forró homokba süppedtett lábnyomok négy embertől származtak. Egy fiataltól, egy alkudozótól és két szolgától.

„Ne őt. ... Nézz rám! Én öreg vagyok. Megéltem már mindent, amit meg kellett élnem, szenvedtem eleget. Feláldozom magam. ... Én feláldozom magam. ... Feláldozom magam, de a fiamat ne. ... Miért őt? Előtte állhatna egy élet! Nagy ember is lehetne. Hatalmas ember. Csodás ember. ... Én már nem lehetek jó ember soha. ... Rajtam már nincs mit változtatni, rajtam már nem lehet mit változtatni. ... Ő fiatal. Nagyon, nagyon fiatal. ... De ha én nem lennék elég, bármit, bármit feláldozok. Csak őt ne.”

A forró homokba süppedtett lábnyomok négy embertől származtak. Egy fiataltól, egy elveszettől és két szolgától.

„Vedd el! Te adtad. Vedd el! ... Megérdemlem, sok bűnt követtem el. Nem olyanokat, amikért hatalmas büntetés járna, de fiúgyermekkel jutalmazni ostobaság volt engem. ... Belátom. Rosszakat cselekedtem. Cselekedhettem volna jókat is, millió alkalmam lett volna, hogy életemet magamtól jobb irányba fordítsam. ... Te csak segítéttél. Kezet nyújtottál. Nem érdemeltem meg. ... Az ő szemét ... ne zárd le ..., kérem, Istenem!”

A forró homokba süppedtett lábnyomok négy embertől származtak. Egy fiataltól, egy halottól és két szolgától.

– Minden bús percért kár. Fiam, jobb, ha ezt megtanulod – mondta Ábrahám, de gyermeke a hegyet nézte, amely előtt megállapodtak.

– Atyám?

– Igen, fiam!

– Lám, itt a tűz és a fa, de hol a bárány az égőáldozathoz?

– Isten majd gondoskodik...

Új SZOLGÁLTATÁSSAL BŐVÜLT AZ ISKOLAI KÖNYVTÁR. SZÁZ HANGOSKÖNYV KERÜLT AZ ÁLLOMÁNYBA. AKI SZÍVESEN HALLGATNA KÖTELEZŐ IRODALMAT, SZÓRAKOZTATÓ REGÉNYEKET, VERSEKET, MESÉKET, VISSZAEMLÉKEZÉSEKET STB. AZ MP3 LEJÁTSZÓJÁN, TÁJÉKOZÓDJON A KÍNÁLATRÓL A KÖNYVTÁRBAN TALÁLHATÓ KATALÓGUSBAN, MAJD KERESSE MEG A KÖNYVTÁROST EGY PENDRIVE-VAL ÉS MEGKAPJA, AMIRE VÁGYOTT.

MÁSIK SZÍNHÁZ

Keresztúri József feldolgozásának feldolgozása Federico García Lorca, August Strindberg, Friedrich Schiller, Makszim Gorkij, Anton Csehov és Zeami Motokijo művei nyomán

Komédiások

Rövid színházi akció klasszikusokkal, meglepetésekkel, tánccal és zenével a színház lényegéről

SZÍNÉSZ (lázádo)	Molnár Márk
SZÍNÉSZNŐ (hite van)	Ulbert Zsófia
BÜFÉS (műkedvelő)	Gedeon Edit
ÜGYELŐ (segítőkész)	Mayer Csenge
TÁNCOSNŐ (álom az álomban)	Váradí Dóra
NÉZŐ (határozott)	Nagy Péter
NÉZŐ (kebec, végül áldozat)	Szabó Eszter
NÉZŐ (sznob, határozott néző felesége)	Paál Borbála
NÉZŐ (rajongó)	Kárpáti Liza
TERRORISTA (főnök)	Pivarnyik Balázs
TERRORISTA (bűvész)	Király Réka
TERRORISTA (háromig számolós)	Zahár Fanni
TERRORISTA (romantikus)	Bartus Máté
TERRORISTA (hip-hop boy)	Molnár Péter Miklós
Technika	Árvai Gábor
Asszisztens, jelmez, sűgás	Jakab Judit
Rendezés	Majer Tibor

Bemutató: 2009. április 2-án (csütörtökön) kb. délután 5 órakor
 (az Osztalyszínház fesztivál után)

a Közgazdasági Politechnikum színháztermében (1096 Bp., Vendel u. 3.)

További előadás: április 3-án (pénteken) ugyanitt a TMT-n

Az előadás a nyugalom megzavarására alkalmas kifejezéseket, hanghatásokat és erőszakos jeleneteket tartalmaz.

További részletek a színház honlapján: <http://masik.poli.hu>

A KÖVETKEZŐ OLDALAKON A

TAVASZI MŰVÉSZETI TALÁLKOZÓ

irodalmi pályázatára készült írások olvashatók.

Jelige: Avatár Soldier Of Fortune

Fáj a lábam, egy kilenc mm-es töltény fúródott bele. De inkább kezdem az elején. Emlékszem, amikor még 11-12 éves voltam, mennyire szeretem a katonás játékokat a számítógépen. Némelyiket több órán keresztül is játszottam. Lenyűgözött a sok robbanás, a töltények, fegyverek óriási választéka. Lehet, hogy gáz, de sokszor álmódtam, hogy kommandós vagy katona vagyok és megmentem a világot, legalábbis pár embert. Megyek a sötétben, Mp5 a kezemben, puf-puf.

Aztán teltek az évek, idősebb lettem. 18-20 évesen olvastam a CBI különleges katonai csoportról. Beadtam a jelentkezésemet és behívtak. Először kiröhögtek, de megkértem őket, hadd mutassam meg, mit tudok. – Hát jó – mondták és a kezembe nyomtak egy Coltot, hogy láthassák, mit tudok...

Az idő múlásával jöttek a rangok. Egyszer az volt a feladatunk, hogy hatoljunk be egy nagyon szigorúan őrzött területre, ott jussunk le a bányarészbe, ahonnan indítják az öt peacemaker atomrakétát, és hiúsítsuk meg a kilövést. A CBI szerzett egy kamiont, abban bújunk el.

Körülnéztem a raktérben: Jack nagyon izmos volt, imádott katona lenni, egyfolytában a fegyverét tisztította és piszkálta. A normális alkatú Alex imádott pókerezni – szerintem mindig csalt –; és állandóan egy fényképet nézegetett, amin egy vele egyidős nő mosolygott. Robert cipelte a táskát, amiben volt egy csomó cucc volt: defibrillátor, kötszerek satöbbi. Kiszálltunk és megkerestük a nagy panelházszerűséget. Én mentem elől, hangtompítós pisztollyal a kezemben. Két órát kellett kiiktatni útközben, Jack végzett mindkettővel. Beléptünk az épületbe. Nem a lépcsőt választottuk – túl hangos és kockázatos lett volna –, hanem a lifthez tartottunk. A liftben hunyorgó fény pislákol. Alex elővette zsebéből a fényképet, vágyakozással nézte.

– Hé, haver, ne most! – mondtam neki, és ő eltette. Mielőtt felértünk, mindenki előkészítette a fegyverét. Szerencsére az ór lent cigarettázott a társával. Átmentünk a hídon, a többiek mögöttem messze lemaradva, és akkor bekövetkezett a baj. Tüzet nyitottak ránk. Lehasaltam és néztem, ahogy lőnek ránk. Robert is időben hasalt le, de a többieknek nem volt esélyük. Amint abbahagyták a tüzelést, négy ór rohant felém. Leterítettem őket. Aztán kezdtem odakúszni Alexhoz, de közben kaptam egy golyót a lábamba. Elértem Alex fejét és nyugtatni próbáltam. Benyúlt a zsebébe és a fényképet a kezembe tette. Megnéztem a hátulját: Anglia, London 1158. Golden Street 12. Egy perc múlva Alex meghalt, és én elengedtem a fejét. Az egész karom véres volt, a hold megvilágította. Sosem fogom elfelejteni.

Robert táskájából kivettem Jack AK-47-esét, majd felálltam és elindultam. Nem érdekelt semmi, se fájdalom, se veszély, semmi. Felülről egy katona akart rám ugrani, de én gyorsabb voltam és lelőttem. Megtaláltam a liftet, pár ember őrizte, nem volt nehéz megtisztítani. Lent várt volna az óriási rakéta – amelyet fél tucat kommandós őrzött –, de én menet közben kimásztam a liftből és leereszkedtem a drótkötélén. Csodálkoztak, amikor nem voltam a liftben. Hangtalanul mögéjük kerültem és lelőttem őket, aztán eldobtam az AK-t. Megtörtem. Odakullogtam a rakétairányító panelekhez és leállítottam a kilövést.

Most itt ülök a paneleken, fáj a lábam, és kintről hallom, ahogy a hadsereg katonái leszámolnak a terroristákkal. Nézem a kezem, még mindig véres. Már nem tudnék felmenni, így aztán várom, hogy lejöjjenek értem. Közben meg azon gondolkodom, hogyan mondom el Alex barátnőjének, hogy a fiú meghalt.

Jelige: Kingának A pince

1

– Jó film volt, nem?

– De, nekem is nagyon tetszett, főleg az a rész volt nagyon jó, amikor a csaj megfagyott. Hát attól kirázott a hideg.

– Fura, mert olyan csajnak ismertelek meg, akinek ez meg se kottyan.

– Így, hogy csak nézem, nincs is rossz érzésem tőle, de ha belegondolok, milyen lenne, ha ez velem vagy veled történné meg...

– Igazad van – mondta a fiú elgondolkodva. Kinga és Bence: két jó barát, akik évek óta a lehető legjobb viszonyt ápolják egymással. Kinga egy nagyvárosi, beleváló dalkos lány, aki bármiféle hülyeségben benne van, ugyanakkor mindig tudja, hogy hol a határ. A pasiknak mindig leesik az álluk, ha meglátják, de Kinga a legtöbbször oda se bagózik. Bencével sem történt másképpen, ismeretségük első szakaszában – mondani sem kell – egyoldalú érzelmeket táplált Kinga iránt. Ez egy idő után úgy múlt el, mintha sosem létezett volna, és az addig viharosnak mondható kapcsolat átalakult mély és őszinte barátsággá. Bence nem az a tipikus helyes pasi, hanem átlagos magasságú, hosszú hajú, mindig feketébe öltöző. Természetesen az acélbetétes bakancs sem hiányzik egyikük lábáról sem. Igazából elég furcsa jelenség ők ketten egy plázában a sok hidrogénszöke, táskakutyás nő és a fuxos-izompólós pasijaik között, de ez őket nem zavarja. Azon ritka alkalmakkor, amikor találkoznak, számukra nem létezik a világ többi része, hisz ki tudja, milyen sokáig nem látják viszont egymást.

Ez a mai kellemes tavaszi napon is így történt. Egész nap a városban járkáltak, míg végül este betértek egy moziba. Időközben kikerült a tetőkertre és letelepedtek egy padra.

– Tessék, ezt már rég oda kellett volna adnom – így Bence –, hisz ma van a szülinapod – s átnyújtott egy hosszúkás, henger alakú csomagot.

– Köszönöm. Azt hittem, már elfelejtetted! – és köszönetképpen a lány megölelte, majd arcon puszilta a fiút. – Kinyithatom most?

– Persze, csak nyugodtan. Nagyon remélem, hogy tetszeni fog, de ne számíts semmi különlegesre.

– Bármilyen lesz az, tudod, hogy örülni fogok neki – mondta egy mosoly kíséretében, és nekilátott, hogy óvatosan leszedje a csomagolást az ajándékkárol.

– Kétlem, hogy ilyen finoman le tudod szedni, ezt én csomagoltam be, márpedig ha valamit én csomagolok, azt bizony szaggatni kell – nevette el magát Bence.

– Nos, rendben, akkor nem leszek kíméletes hozzá – és elkezdte letépní a csomagolást, amiből jó másfél percnyi erőlködés után előkerült egy normálisnál kisebb méretű elemlámpa, ami ráadásul elég viharvertnek tűnt. Kinga mosolygott az ajándék láttán, de látszott rajta, hogy nem teljesen érti, miért kapott pont egy elemlámpát. Bence számított erre a reakcióra, így még mielőtt Kinga kérdezhetne volna, nekifogott a magyarázatnak.

– Ez az elemlámpa sokat jelent számomra. Nagyapám hagyatéka, akit nem ismertem, így tényleg fontos nekem. Hogy miért adom neked? Sokat gondolkodtam azon, hogy mi lenne az ideális ajándék számodra, de mivel nagyon ritkán látjuk egymást, fogalmam sem volt róla, hogy mostanában vpp mire lenne szükséged, és nem szerettem volna fölösleges dolgot rád sózni. Azzal, hogy ezt neked adom, egy rész belőlem mindig veled lehet, hisz ez bárhol jól elfér, de persze azt sem bánom, ha polcra teszed, hisz mindig, ha majd meglátod, én jutok eszedbe. Továbbá alkalomadtán még hasznát is veheted.

– Köszönöm. Ennél értékesebb ajándékot, azt hiszem, még nem kaptam. Abból, amit mondtál, úgy látom, hogy ez elég fontos számodra, és ha jól értettem, szinte születésed óta veled van. Mindig magamnál fogom tartani – mondta meghatódva, és egy könnyesebb gördült végig az arcán, majd ismét megölelte Bencét, és zsebébe süllyesztette az ajándékot.

– Igazán nincs mit, megérdemled. Te vagy az egyik legjobb barátom. Jut eszembe, apádnak volt a szokésed óta újabb kirohanása? Emlékszem, még meg is ütött, mert eltűnt minden szó nélkül. Rám is nagyon berágott.

– Volt párszor... Nem szívesen beszélek erről. Rád meg nagyon régóta pikkelnek, azt hiszik, miattad lettem olyan, amilyen most vagyok.

De ezt hagyjuk. Indulnunk kéne, hisz kezd hűvös lenni. Majdnem elfelejtettem, hogy már nem itt laksz. Nagyon fura, hogy már nem öt percbe telik, hogy felhívjalak és találkozunk.

– Tudom, de így kellett lennie. Örülök neki, hogy végre egyedül lakhatok, de nagyon hiányoznak az itteni ismerőseim, barátaim – mondta Bence. Felkászálódta a padról, és elindultak lefelé a metróhoz.

– Azért hazakísérsz, mint régen?

– Nem. Sajnálom, de ma már csak egyre vágyom: hogy otthon belevessem magam az ágyamba és aludjak egy hatalmasat.

– Kérlek!

– Még mindig szokad látni azt az embert, aki téged néz? Hogy is hívtuk régen, mikor fiatalabbak voltunk? Pedofil? Vagy csöves? Már nem is emlékszem – nevetett Bence.

– Csövesnek, és ez egyáltalán nem vicces. Mindig kinevetél amiatt, hogy félttem tőle, de igen, még mostanában is félek sötétben hazamenni a metrótól.

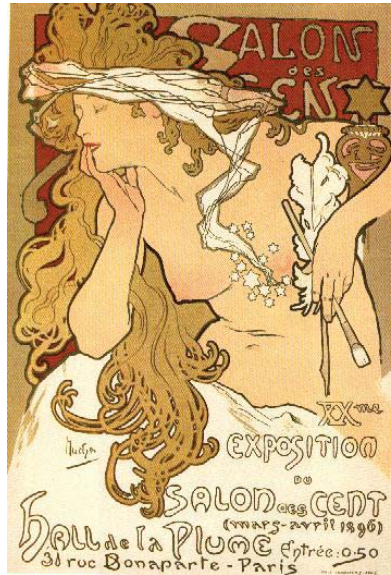
Egy ideig szótlánul baktattak a metróig, majd újból teljesen vidáman beszélgettek tovább mindenféle dologról. Kinga érettségijéről, ami pár hónap múlva esedékes, és Bence félkész szakdolgozatáról, amit szintén néhány hónap múlva kell leadnia a diplomájához. Észre sem vették, és máris a végállomáson voltak, ahol mindketten leszálltak és elkezdtek búcsúzkodni. Kinga innen gyalogol egy-két percet és otthon van, Bence viszont visszaszáll a metróra és még legalább egy órát kell utaznia a fővárosban, hogy odaérjen régi otthonához.

– Örültem, hogy találkoztunk, és remélem, legközelebb te látogatsz meg engem Pécsen, hisz mióta ott lakom, folyton hívlak, hogy látogass meg. Nagyon szeretném, ha végre nem csak akkor látnálak ott, amikor elszöksz otthonról.

– Jól van, na! Ígérem, miután leérettségiztem, nyáron lemegyek hozzád legalább egy hétvégére! Most viszont menj haza csicsikálni, te pólyás!

– Na, ezzel most kihúztad a gyufát, kisasszony! Majd én megtanítalak rá, hogy ne beszélj így velem – és úgy tett Bence, mintha jól elverné.

– Jaj emberek, segítsenek, a végén még halálra ver – mondta Kinga, de egy másodperc múlva már mind a ketten röhögőrohamot kaptak, és így búcsúztak el egymástól, ki tudja, mennyi időre.

2

– Bárki is az, tudja hány óra van?

– Igen, de ez nem várhat. Te vagy, Bence?

– Igen, én. És maga kicsoda?

– Kinga apukája, már találkoztunk párszor. Ha jól tudom, Kinga a mai napot veled töltötte, nem?

– De, de persze... Miért, történt valami?

– aggódva ült fel az ágyában, szinte tudomást sem véve a rettenetes fejfájásáról, amely majd szétszaggatta a fejét.

– Nem jött haza. Egy ideig azt hittük, hogy veled van, és csak kimaradtok sokáig, de most már kezdünk aggódni. Úgy hallom a hangodon, hogy aludtál.

– Igen, sajnos csak nemrég kerültem ágyba, ezért sem örültem túlzottan a hívásának.

Kingától körülbelül este nyolckor búcsúztam el a metrónál, azóta nem tudok róla semmit.

– Akkor tényleg baj lehet. Szeretném, ha átjönnél, hisz rád volt bízva, és te láttad utoljára.

– Természetesen, azonnal indulok – és máris kapkodta magára a ruháit, hiszen ha Kingával tényleg baj van, az most csak az ő hibájából származhat. Ha nem ment haza, akkor csak a metró és a lakása között történhetett vele valami.

– Jó estét, CityTaxi. Miben segíthetek?

– Egy taxit szeretnék azonnal. A cím:...

3

– Ne! – riadt fel Kinga, de azon nyomban vissza is hanyatlott a borzalmas fájdalom miatt, ami a fejébe, illetve szinte minden testrészébe belehasított. Megpróbálta megmozdítani a kezét, de azonnal fájdalom jelentkezett a két csuklójánál. Megkötözték, és most ott feküdt valami ismeretlen helyen. A helyiség, aminek a padlóján hevert, teljesen sötét volt, semmit nem látott. A tüdeje minden levegővételnél hasogatott, a lábát alig tudta mozgatni, és a feje úgy fájt, mint még soha életében. Úgy gondolta, agyrázkódása lehet, bár nem élt még át olyat, de mindig ilyennek képzelte. A padló teljesen sima felület volt, akár egy lakásnak a padlója is lehetne, és a hőmérséklet is olyanak tűnt, mint egy lakásban. Nem tudta megállapítani, hogy éjszaka van-e, vagy csak nincs ablaka ennek a helynek. Borzalmasan bűdös volt, de nem tud rájönni, hogy minek a szaga lehet ez.

– Segítség! Van itt valaki? – ordította elkeseredetten, de teljes a csend. – Az isten szerelmére, segítsenek! Meg vagyok kötözve! – kiabált ismét, de semmi válasz. Kínjában még kiáltott párszor, de végül abba hagyta. Elfogyott a levegője, a tüdeje nem bírta tovább. Sírnivaló szeretett volna, de ahhoz sem volt elég ereje. Ott feküdt, és azon gondolkodott, mi történhetett vele. Legutolsó emléke, hogy boldogsággal a szívében elválílik Bencétől, és hazafelé ballag. Nem értette, hogyan romolhatott el minden egy ilyen boldog nap után, főleg a születésnapján. Szeretett volna otthon lenni, a szüleiével és a testvérével. Ilyen gondolatokkal a fejében végül ismét elaludt.

4

– A többit tartsa meg – becsapta a kocsi ajtaját, és egy ugrással fent termett az új építésű társasház külső lépcsőjének tetején. 101.

– Igen? – szólott bele egy férfihang a kaputelefonba. – Bence vagyok.

– Gyere csak – kattanás hallatszott, Bence belépett a lépcsőházba. Abba a lépcsőházba, ahol sok vidám percet töltöttek el Kingával.

A taxiban elég sokat találgatta, hogy mi is vár itt rá. El tudta képzelni, hogy Kinga apja agyba-főbe veri, amiért nem vigyázott a lányára, de azt is lehetségesnek tartotta, hogy a szülők nem lesznek ellenségesek vele. Most, hogy ideért, mégis inkább az előbbi változatban hitt.

Felért az első emeletre és becsöngetett. Az ajtó azonnal feltárult, és Lilla jelent meg a másik oldalon.

– Örülök, hogy ideértél, bár nem hiszem, hogy sokat tudnál segíteni, de talán anyáékat megnyugtatja egy kicsit, hogy itt vagy – mondta, s olyat csinált, amit azelőtt soha, hisz Bencével alig ismerték egymást: megölelte. Miután kibontakoztak az ölelésből, Lilla becsukta Bence mögött az ajtót. Bence szeret ebben a lakásban lenni. Hangulatos és kényelmesen tágas négy ember számára.

Befordultak a folyosóról nyíló második szobába. Ez a szoba Kingaé, és Bence akárhányszor itt járt nála, mindig tele volt vidámsággal, étellel és boldogsággal. Most viszont annál elszomorítóbb, ahogy az ágyon ült Kinga apja és anyja. Zsuzsa, Kinga anyukája, borzalmas állapotban volt. Bence úgy látta, hogy bár az első megrázkódtatáson már túljutott, most csak azért nem sír, mivel tartani akarja magát egy idegen előtt. Kinga apja, Tamás fogta a kezét és próbálta vigasztalni, de ilyenkor nincs mit mondani, kár minden szóért. Ahogy Zsuzsa belenézett Bence szemébe, a fiú legszívesebben elásta volna magát, olyan mély fájdalmat olvasott ki abból a két szemből.

– Végre, már nagyon vártunk. Gyere, ülj le és meséld el, kérlek, mit csináltakok ma, és mikor láttad utoljára. Tamás már elmondta, amit neki mondtál, de én tőled szeretném hallani – mondta Zsuzsa, és maga mellé húzta Bencét. Bence mindent a lehető legrészletesebben elmondott arról, hogy mit csináltak ma, merre jártak, és mikor, hogyan búcsúzkodtak el, egy dolgot kivéve. Nem merete ugyanis bevallani, hogy Kinga kérte, szinte könyörgött amiatt, hogy kísérje haza azon a párszáz méteren, de ő ezt nem tette meg, mert várták haza. Nem bírta volna elviselni, ugyanakkor tudta, hogy egyszer el kell mondania, hiszen ennyivel tartozik nekik.

– Ebből számomra az derül ki, hogy nem volt oka elszökni, hanem történt vele valami. Felhívtam a környék kórházait, hullaházait, illetve Kinga ismerőseit, hogy vittek-e be hozzá hasonló lányt baleset miatt, de sehol semmi. Nem vagyok tapasztalt ilyen ügyekben, de most már csak azt tudom elképzelni – bármilyen fájdalmas is –, hogy Kingát valaki... elrabolta – mondta Tamás, aki még ebben a helyzetben is meg tudta tartani az önkontrollt. Nem úgy, mint Zsuzsa, aki miután Tamás kimondta az

utolsó szavát, nem bírta tovább túrtóztatni magát, és hisztérikus zokogásban tört ki.

– Gyere. Gyere ki a konyhába, ha kicsit jobban lesz majd, ő is kijön – mondta Lilla Bencének, és kimentek az ebédlőbe.

– Kérsz valamit inni?

– Igen, köszönöm, víz is teljesen megfelel.

Eléggé kiszáradtam.

– Rendben, ülj csak le, ha nem baj, inkább limonádét csinálók. Nemsokára megérkeznek a rendőrök. Apa bejelentette, hogy Kinga eltűnt, és azt mondták, küldenek valakit, aki felveszi az adatokat.

Pár perc múlva mindketten az ebédlőasztalnál ültek, de egyikük sem szólt egy szót sem. Markolták a limonádés poharat, és mindketten a semmibe révedtek. Nem volt mit mondaniuk. Zsuzsa ismét abbahagyta a sírást, és már csak szipogás hallatszott a szobából. Lilla felállt, töltött még két pohárba limonádét és bevitte a szüleinek, majd ismét Bence mellé telepedett. Alighogy leült, csengették.

– Halló? ... Persze, jöjjenek csak fel. Első emelet, nyitom az ajtót – szólt bele Tamás a kaputelefonba.

– Itt vannak. Bence, légy szíves, támogasd ki Zsuzsát a nappaliba.

Bence bement a szobába, felkarolta a hüppögő Zsuzsát, és kisegítette a nappaliba, ahol leültette a kanapéra, és ő is leült mellé.

– Jó napot, Kőrösi Tamás vagyok, fáradjanak beljebb – hallatszott az előszobából.

– Csik Gergely rendőrtizedes és a társam Kato na László. Ön a lány apja?

– Igen, én vagyok az. Ő itt a feleségem, és a másik lányom, Lilla – mutatott rá sorban a családtagokra.

– És ő kicsoda? – kérdezte Bencére nézve az egyik rendőr.

– Ő Kinga egyik legjobb barátja, és a mai napot együtt töltötték. Ő látta Kingát utoljára.

– Szeretnék, ha elmondanád, mi történt ma, talán a segítségünkre lehet valamelyik részlet.

Utána szeretnék megnézni Kinga szobáját. Nem kell rögtön a legrosszabbra gondolni, lehet, hogy csak az egyik barátnőjénél tölti az éjszakát.

– Nem, azt nem hiszem. Felhívtuk a legjobb barátjait, de egyikük sem tud róla semmit. Félek, hogy valami nagyon rossz történt vele. Átnéztem a naplóját is, hogy megtudjam, történt-e vele mostanában valami, ami okot adott volna rá, hogy elszökjön itthonról, de semmi

ilyesmit nem találtam – szólt Zsuzsa, aki ismét nem tudta tovább tartóztatni a könnyeit, és sírni kezdett.

– Asszonyom, mi minden tőlünk telhető megteszünk, hogy megtaláljuk a lányát. Fiam, akkor elmondanád, hogy mi történt, mikor utoljára láttad őt?

Ismét elmesélte az egész nap történetét, befejezte a mozaik és a metronál való búcsúzkodással. A hazakísérésről szóló apró részletet ismét elhallgatta.

– Biztos, hogy nem tett semmiféle célzást arra, hogy problémája lenne, amit esetleg nem tud megoldani?

– Nem. Teljesen jól érezte magát egész nap, egy rossz szava sem volt, vidámnak, életkedvvel telinek tűnt, mint amilyen mindig szokott lenni. Vagyunk annyira jóban, hogy ha bármi problémája van, akkor azt elmondja. Főleg, ha olyan súlyos lenne, hogy elszökne miatta itthonról.

– Köszönjük. Átnéznénk még a szobáját, és ha lehetséges, a naplót magunkkal vinnénk átadni a nyomozóknak.

– Persze, persze, menjenek csak, bármit csinálhatnak, ami segíthet!

– Melyik az övé?

– Mutatom, jöjjenek csak – támadt fel hirtelen romjaiból Zsuzsa, és a két rendőrt bevezette Kinga szobájába. Negyedóra múlva a rendőrök befejezték a vizsgálódást, átnyújtottak egy névjegykártyát, ami azé a nyomozóé volt, aki az ügygel fog foglalkozni.

– Még ma fel fogja hívni önöket, és valószínűleg szeretné látni ugyanazt, amit mi. Csak a naplót visszük el, és átadjuk neki. Mi most megyünk, ha bármit megtudnak, ami fontos lehet, hívják fel a kártyán levő számot. Fiam, elvigyünk? Gondolom, nem itt laksz.

– Hát nem éppen. Szeretnék még, hogy itt maradjak önökkel? – fordult Tamásékhoz Bence.

– Nem kell, menj haza nyugodtan. Köszönjük, hogy eljöttél.

– Bármikor szívesen a rendelkezésükre állok, bár holnap este már utazom vissza Pécsre. Ha kellek, hívjanak fel nyugodtan.

– Köszönöm, fiam, tudom, hogy rád mindig számíthatunk – mondta Zsuzsa és Bence nyakába borult.

– Gyere, szívem, hagyjuk elmenni – így Tamás, és finoman lefejtette Zsuzsa karjait Bencéről, kezét rázott a rendőrökkel és Bencével, majd

bekísérte Zsuzsát a nappaliba. Most Bence ölelte

meg Lillát, és közben ezt szuttogta a fülebe:

– Ugye felhívhatlak minden nap, hogy mi van? A szüleidet nem szeretném ezzel terhelni, viszont Kinga iránt úgy érzek, mint egy testvér iránt, aki egy másik családban nő fel. Nagyon fontos nekem.

– Persze. Hívj bármikor, tudom, milyen közel álltok egymáshoz.

– Köszönöm – szorította meg még egyszer Lillát, majd kilépett a folyosón várakozó rendőrökhöz, búcsút intett és elindultak.

5

– Nincs semmi, amit nem akartál elmondani a lány szülei előtt, mert tartottál tőlük?

– Nem, mindent elmondtam.

– Egészen biztos vagy ebben? – A rendőr tekintete a visszapillantó tükörben Bence elméjébe fúródott, ő mégis érezte, a tizedes nem tudja, hogy hazudik.

– Teljes mértékben. Köszi a fuvart, fiúk

– mondta, és kiszállt a kocsiból. Sajgott a feje, és két napja alig aludt valamit. Már hajnalodott, úgyhogy a hosszú alváásra most sem volt túl sok kilátása. Még jó, hogy van aszpirin és energiáit itt anyuénál. Felsietett a lépcsőn, csendben beosont a lakásba és lefeküdt. Furcsa érzéssel hevert az ágyban. Biztos csak az eltitkolt kis részlet miatt – gondolta, és elaludt.

6

Lassan kinyitotta a szemét. Ismét a sötét helyiség padlóján feküdt, valami mégis más volt. Hiányzott az orrfacsaró bűz, helyette dohos penészszag és még valami – számára ismeretlen – furcsa, fémes szag uralkodott a levegőben. A padló göröngyös és hűvös van. A feje kevésbé fáj, és mikor megpróbálta megmozgatni a végtagjait, érezte, hogy már nincs megkötözve. Óvatosan elkezdte mozgatni először az ujjait-lábujjait, majd szép fokozatosan mindkét karját és mindkét lábát. Ki tudja, mióta feküdt itt eszméletlenül, ha hirtelen megérölteti a kezét vagy a lábát, lehet, hogy többet nem is tudná használni. Óvatosan feltérdelt, de ettől leesett a vérnyomása, és vissza kellett fekélnie. Jobb ötlet híján felkötözködött, és úgy várta, hogy a vér visszaszálljon a fejébe. A második sikertelen próbálkozás után a hátára fordult. Távoll állt tőle az orvostudomány – hisz Kinga mindig is egy született művész volt, kisgyerekkora óta rajzolgatott, tervezgetett, most épp egy lakberendezési szakközépiskola utolsó évét taposta osztályelsőként. Ezen okból kifolyólag nem tudta megállapítani, hogy eltört-e valamije, vagy csak szimplán zúzódott. A kezét tudta mozgatni, úgyhogy elkezdte tapogatni magát. Mindkét karján több helyen érzett fájdalmat, de tudta használni, és számára csak ez volt a lényeg. A lábát nem tudta megvizsgálni, hisz kartávolságon kívül esett, és a felülétérdelem eddig még nem sikerült. A hasát tapogatta végig először, de semmit szokatlant nem érzett. A mellei sajogtak, nyilván valami ütközés vagy esés következtében. Ahogy a fejét tapogatta, egyszer csak felordított. A forgójától kicsit jobbra volt egy pont, amihez hozzáért, és ez váltotta ki a fájdalmat. Mégis ismét megérintette, remélte, így majd rájön, mi történt a fejével. Most már felkészülten érte a fájdalom újabb hulláma, így összeszorított fogakkal bár, de kibírta sikítással nélkül. Valami ragacsosat érzett a kezén, rögtön tudta, hogy vér. Rájött, hogy ez az a furcsa szag, amit nem tudott beazonosítani. Hátrahajtotta a fejét, és a seb alá tette a kezét, hogy megnézze, még mindig vérzik-e. Nem csöpögött semmi a kezére, úgyhogy úgy ítélte, a vér már megalvadt a fején. Több napja fekédhettek már eszméletlenül, sőt, közben át is szállították valahova máshova. Miután tudatosult benne, hogy máshol van,

úgy döntött, megpróbál itt is ordítózni, hátha itt hallja valaki. De választ itt sem kapott. Sem először, sem tizedszer. Nagyon gyengének érezte magát, úgy gondolta, egy fél percen belül ismét elájul, de ekkor különös dolog történt. Hirtelen erős fény vakította el. Mikor a szeme kissé hozzászokott az erősen áramló fényhez, látta, hogy egy körülbelül ötször húsz centi méretű, fektetett téglalap alakú nyíláson áramlik befelé a fény. Ekkor egy árnyék lépett az „ablakhoz”, amit Kinga leginkább egy fejnyak találkozásként tudott beazonosítani.

– Remélem, jól érzed magad itt, mivel elég sok időt fogsz itt eltölteni – szólalt meg az árnyék. Kinga rögtön felismerte a hangot, és ez rettenéssel és hitetlenséggel töltötte meg a szívét. Csak ennyit tudott kipréselni az ajkai között: – Ūristen... Tényleg te vagy az? Ez... ez lehetetlen. És újból jött az eszméletlenség.

7

Ez volt a tizenötödik telefonbeszélgetés Lillával. Bence már kezdte elveszteni a hitét a rendőrségben; Kinga már 15 napja eltűnt, haladást viszont nem értek el. A nyomozó ugyan járt Tamáséknál, sőt Bencét is felhívta, érthető okokból. Bence nem tudta, hányszor kell még elmesélnie annak az egy napnak a történetét, hiszen ismerősei is folyton kérdezték, próbáltak okoskodni, újabb és újabb ötletekkel álltak elő, hogy ki rabolhatta el Kingát. Bencét ez már kezdte idegesíteni, számára úgy tűnt, ismerősei fogadást csinálnak abból, hogy ki az elkövető, hogy ha kiderül, azt mondassák: Látod, én megmondtam! Emiatt kerülni kezdte az oviként viselkedő hallgatótársait, egyre zárkózottabb lett. Ha meg is szólították az egyetemen, úgy tett, mintha nem hallaná, és gyorsan továbbállt. Ha tehette, bezárkózott a lakásába, és emésztette magát, amiért ezt megtörténhetett. A szakdolgozatához két hete hozzá sem nyúlt, enni is alig evett valamit.

Ezen az egyetemről ellögett délelőttön, mikor épp a lakásában kínlódott, csengettek. Csengettek másodsor is, harmadszor is. Bence úgy gondolta, egy idő után elunja a csengetgetést és elmegy anélkül, hogy neki beszélnie kéne vele, ám amikor már vagy huszadszor szólalt meg a csengő, nem bírta tovább, feltápászkodott és ajtót nyitott. Legnagyobb meglepetésére Andi állt az ajtóban, akinél kevésbé csak Kingára számított volna.

– Te mit keresel itt? – kérdezte őszinte meglepődéssel a hangjában.

– Csukd be a szád, ennyire azért nem kéne örülni nekem – szölt egy mosoly kíséretében Andi. – Behívsz, vagy inkább menjek haza? – s a választ meg sem várva befurakodott Bence mellett a lakásba, maga után húzva egy bőröndöt, ami Bencének eddig fel sem tűnt.

– Persze, bocsánat, csak, mit ne mondjak, eléggé magamba voltam szállva, és hogy te itt... Még most sem hiszem el – mondta, és érzékenyülve megölelte Andit. A lány viszonzta az ölelést, és mikor kibontakoztak belőle, körülnézett a lakásban. Ūres űvegek szanaszét dobálva, mindenféle ruhaneműk nagy halmokba szétszórva, egyszerűen tragikus az összkép.

– Mit ne mondjak, látszik, hogy egy ideje nem volt vendéged. Igazából pont emiatt jöttem. Az anyukád szölt, hogy mi történt, és hogy ez mennyire kihatott az életedre. Ūgy gondoltam, talán tudok segíteni, ha idejövök. Odahaza szöltam, hogy most egy hétig távol leszek, űghogy kicsit megpróbállak rendbe tenni.

– Ezt most űgy értem, hogy meghívtad magad hozzám egy hétre? Nézz körül, biztos vagy te ebben?

– Teljes mértékben, meg se próbálj lebeszélni. – Rendben. Nem biztos, hogy jó ötlet, de talán sikerűlni fog. Tudod hol a hálószoza, én majd alszom a kanapén. Megkínálnálak valamivel, de nincs itthon semmi – mondta Bence és visszafeküdt a kanapéra. Andi bevonszolta a bőröndjét a hálószozába, majd visszajött és szótlatlan elkezdett pakolászni.

Egy éve nem találkoztak Bencével, nem tudhatta, milyen fogadtatásra számíthat tőle, főleg, ha minden szó nélkül állít be. Gimnázium óta nagyon megváltozott, de lehet, hogy csak az űtöbbi két hét viselte meg ennyire? Látta Bencén, hogy most hiába próbálna beszélgetést kezdeményezni. Amikor elindult Pestről, elhatározta: rendbe hozza kicsit a fiút és körülötte a világot.

8

Nem tudta, mióta lehetett itt. Annak ellenére, hogy amióta beszélt fogvatartójával, nem volt megkötözve, és enni-inni is kapott rendszeresen, de az állandó sötétség miatt teljesen elvesztette az időérzékét. Nála volt ugyan az elemlámpa, de nem

merte túl sokat használni, csak amikor feltétlenül szükséges, nehogy akkor ne tudjon világitani, mikor az élete múlhat rajta. Az első rémületen, amit a támadója felismerése okozott, már rég túl volt, viszont az elméje képtelen volt elfogadni a tényt, hogy az elrablója tényleg az, aki. Sokszor gyözködte magát, ez nem lehetséges, és már kezdte is elhinni, hogy csak rosszul emlékszik. Ilyenkor mindig ráfogta a képzelgését az akkori kimerültségére és éhségére. Az első egyszer sem beszélt vele, az étel és ital rendszeresen, úgy képzelte kb. nyolcóránként kerül be hozzá. Ilyenkor mindig megjelent a fénycsík a nyílásban, és becsúsztatták neki az adagját. Körülbelül három napba telt neki, míg sikerült lábra állnia, és fel tudta mérni a helyet. Egy körülbelül kétszer tíz lépésnyi teremben volt, amelynek plafonja ívelt, ez azt jelentette, hogy nem mindenhol tudott kiegyenesedni. A helyiség padlója kemény föld volt, míg a falak illetve a plafon téglával volt kirakva. Kinga feltételezte, hogy egy pincében raboskodik, ez megfelelő magyarázat arra is, hogy miért nem hallja őt senki. Az ajtó, ami a pincébe vezet, egyetlen bejáratnak tűnt, fadeszkákból állt, és belülről semmiféle kilincs vagy kulcslyuk nem látszott. Kinga már hozzászokott, szinte nem is érezte, de tudta, iszonyatos bűz terjeng a pincében. Ezzel sajnos nem tudott mit kezdeni. Tőle származott ez a bűz, hisz a pincében nem volt vécé. Először próbálta visszatartani, de az inger erősebbnek bizonyult, így elvonult az ajtótól legtávolabb levő sarokba, és ott végezte el a dolgát. Szégyellte, hogy a saját ürülékével kell egy légtérben élnie, de nem volt más választása. Sajnos tudta, hogy ha pár hétig fennáll ez az állapot, nagyon megbetegedhet. Pontosan nem értette, hogy hogyan s miért, de úgy emlékezett, mintha a tévében látott volna erről egy műsort. Mindig, amikor rátalált az ételre az ajtó mellett, hálát adott Istennek – ami ezelőtt soha nem történt meg –, hogy legalább ez megadatott. Úgy gondolta, ha elkezd sajnálni magát, egy idő után teljesen becsavarodna, ezért próbálta mindennek a jó oldalát nézni. Arra koncentrált, hogy lehetne sokkal rosszabb. Össze lehetne kötözve, éhezethetnék, lehetne sokkal kisebb cellája is a mostaninál, lehetne hidegebb, és még nagyon sok mindent ki tudott találni. Azon is sokat töprengett, hogyan tudna kiszabadulni. Próbálkozott már többféleképpen. Próbálta kifelé tolni az ajtót,

nekifutott, feszegette erről-arról, de sehogyan nem járt sikerrel. Feladta ezeket a próbálkozásokat, mert mindegyik után csak elkezdett sajogni valamije az erőlködéstől. A remény mégsem halt meg ki belőle. Kész terve volt arra, hogy hogyan fog kijutni.

9

– Kelj fel! Na, kelj már fel, eleget aludtál! Hahó, tudom, hogy hallok, amit mondok – noszogatta Andi Bencét, és mivel úgy látta, a szó nem használ, elkezdte hát böködni is. A második böködés hatására Bence már mozgolódni kezdett, és szép lassan kinyitotta a szemét, majd felült. – Te még itt vagy? Azt hittem, csak viccelődtél mikor azt mondtad, idejössz egy hétre – mondta, s egy ásítás után körbenézett a nappalijában. – Rendet raktál? Nem kellett volna... – Az még semmi, voltam bevásárolni, és ebédet is csináltam neked. Remélem, az izlésed még mindig ugyanolyan – mondta, s egy tálca hozott elő a konyhából, rajta egy nagy adag raviolival és narancslével. – Meg kell mondjam, kicsit kellemetlenül érzem magam emiatt... – Ne érezd! Te is megtennéd értem ugyanezt, most viszont egyél gyorsan, mielőtt kihűl itt nekem! – mondta, majd elégedetten szemlélte, ahogy Bence elkezd falatozni, egyre mohóbban, míg végül befejezte az ebédet, és legurította utána a narancslevet. – Ilyen jó még nem ettem. Ha tudom, hogy ilyen finom, már a gimiben is kérem, hogy csinálj nekem – mondta kicsit jobb hangulatban Bence. – Azt el is hiszem. A legtöbb szemeted pizzás doboz volt, gondolom, egy ideje mást sem eszel, mint pizzát. Ezek után egyrészt csoda, hogy életben vagy, másrészt ennyi pizza után én is örülnék valami normális ételnek. – Tudod, mióta mindenki csak arról tud beszélni velem, mi van Kingával, nincs kedvem kimozdulni itthonról. Mostanában még az egyetemre se járok be, annyira idegesítenek a társaim a kérdéseikkel. Igazából büntudatom van az eset miatt, talán ezért nem szeretem, ha erről kérdezzetek. – Ők mégis honnan tudnak erről az egészeről? – kérdezte meglepődve Andi. – És ne okold már magad, egyáltalán nem te tehetsz róla! – Elmondtam az egyiküknek, akiről azt hittem,

senkinek nem fogja továbbadni. És igenis én tehetek róla, senki más! – fakadt ki végül Bence.
 – Rendben, akkor hagyjuk ezt a témát. Ha szeretnél beszélni róla, úgyis mondd majd. Most fűrődj le, borotválkozz meg, aztán kicsit kimozdulunk. Addig én elmosogatok és fel is mosok. Ellenvetés nincs, nyomás fürdeni, a vizet már kiengedtem a kádba. Jó pancsolást, a gumikacsád is kikészíttem! – mondta nevetve, majd mielőtt Bence elkaphatta volna, kiviharzott a konyhába a tálcával.

– Köszí a vacsít, és a fürdőt is. Azt a gumikacsát meg tőled loptam, azzal a tengeralattjáróval együtt, ami ott volt mellette még a gimiben – szúrta vissza, s a megtorlás elől menekülve magára zárta a fürdőszoba ajtaját.

– Egyszer úgyis ki kell jönnöd onnan! – fenyegetőzött kintről Andi, de miután nem kapott választ, belekezdett a mosogatásba.

Bence a kádban teljesen elmerülve feküdt, csak az arcát nem borította víz, hogy levegőt azért kapjon. Ismét gondolataiba mélyedt, a víz alatt tökéletes csend uralkodott, csak a saját szívdobbanásait hallotta, s ez az állapot eltörölte az Andi megjelenése által létrejött gátat, amely gondolatai folyását akadályozta. Hogy került ide Andi? Miért pont őneki jutott eszébe, hogy megpróbáljon segíteni rajta? Rég volt már az, hogy a gimiben jóban voltak, azóta vannak más barátai, de mégis Andi van itt. Bencének a lány felbukkanása máskor sokat jelentett volna, de most nem igazán tudott örülni neki, bármennyire is más látszott a viselkedésében. Sajnos tudta, hogy ha tényleg itt marad egy hetet nála, egy idő után meg fog nyílni előtte, és mindent el fog mondani neki, és akkor ki tudja, mit fog gondolni róla. Nyugtalanította ez a gondolat, és egyre kellemetlenebbnek érezte a lány jelenlétét, kidobni mégsem dobhatta ki, hisz felvállalta, ki marad egy hetet az egyetemről csak azért, hogy segítse őt. Nem, ki nem teheti. Marad tehát az a lehetőség, hogy megpróbál nem ellenséges lenni Andival, és tényleg megpróbál talpra állni. Hisz ha most nem sikerül, így, hogy segítséget is kapott, akkor máskor sem fog. Megint kezdett kicsit álmosodni, így gyorsan megmosdott, megborotválkozott, és tiszta ruhát vett fel. Ed-dig nem tűnt fel neki, de három napja ugyanaz a ruha volt rajta. Andi valószínűleg érezte, és ezért küldte el fürdeni.

– Kész vagy már? – szólt be Andi. – Én már

rég elmosogattam, és fel is mostam.

– Persze, jövök már, ne aggódj – nyitotta ki a fürdőajtót Bence.

– Mit szólnál egy fagyizáshoz a Széchenyi téren? Emlékeim szerint ott van egy nagyon jó fagyizó.

– Bizony, jól emlékszel, ott tényleg jó a fagy. Én kész vagyok, felőlem indulhatunk, csak nem szeretnék ismerőssel összefutni.

– Ne félj, bízd csak rám magad! – mondta, s elindultak.

10

– Sziasztok. Fehér Ádám nyomozó vagyok, egy bejelentést kell tennem. Elterjedt a pletyka az iskolában, hogy Kőrösi Kinga nem huzamosabb ideig betegeskedik, hanem elrabolta.

Ezt a pletykát sem megerősíteni, sem cáfolni nem tudjuk, annyit tudunk mindössze, hogy március 30-a este óta nem látták – szavai hatására halk morajlás futott végig az aulán.

– Kérni szeretnélek titeket, hogy ha valaki tud vagy tudni vél bármit erről illetve róla, akkor az keressen meg engem. Az elérhetőségemet minden tanár tudja, de ma még személyesen is felkereshettek, itt leszek az iskolában. Ne feledjétek, a legapróbb részlet is fontos lehet. Köszönöm – fejezte be szónoklatát az egész iskola színe előtt. Nem remélt sokat attól, hogy bármelyik fiatal tudna használható információval szolgálni, de hivatalból kellett így eljárnia. Most itt kell eltöltenie egy egész napot tétlenül, és várni, hogy valaki esetleg felkeresi. Legnagyobb meglepetésére viszont, ahogy a tömeg szétoszlott az aulából, egy lány ottmaradt és odasétált hozzá.

– Jó napot, Kovács Lilla vagyok, Kinga legjobb

barátnője. Nem tudom, fontos-e, de van egy férfi, akitől Kinga már évek óta tart. Nem tudom, hogy kicsoda-micsoda, én csak egyszer láttam, mikor együtt mentünk haza. Csövesként szoktuk emlegetni, és még vannak páran, akik tudnak a létezéséről.

- És mégis miért tart Kinga ettől a férfitől?
- kérdezte Ádám, akiben pár másodperc alatt több remény bukkant fel, mint az elmúlt két héten Kinga eltűnése óta. Végre van egy szál, ami mentén előrébb juthat.
- Ahányszor látta ezt az alakot, a férfi mindig őt bámulta, és ilyenkor még követte is, általában a suliból hazafelé menet. Így azt hiszem, tudta, hol lakik Kinga, hova jár iskolába, merre jár haza.
- Esetleg azt tudod, hogyan nézett ki?
- Sajnálom, de már nem emlékszem rá pontosan, nagyon rég láttam. Talán, ha újra látnám, felismerném.
- Kik tudtak még arról, hogy ez a férfi, ahogy te mondtad, követi és figyelni Kingát?
- Én csak pár emberről tudom biztosan, de lehet, hogy többen is tudták. Bence és Sanyi, ők biztosan.
- Az a Bence, akivel Kinga a születésnapján találkozott?
- Igen, ő.
- És pontosan ki az a Sanyi?
- Sanyi régebben volt nagyon jóban Kingával, mostanában kicsit mintha eltávolodtak volna, de ő is látta már ezt a fickót. Sajnos, mint említettem, még régebben.
- Köszönöm, hogy ezeket elmondtad, előfordulhat, hogy még felkereslek szembesítés céljából.
- Rendben. Remélem, tudtam segíteni.

11

Mikor kiléptek az utcára, Bencét elvakította a ragyogó napsütés, és a friss levegő régi ismerősként üdvözölte. Vett pár mély lélegzetet, a levegő átjárta a tüdejét, és ez teljesen felfrissítette. Andi automatikusan balra indult el, erre volt a legrövidebb út a Széchenyi tér felé.

– Ne arra menjünk, kerüljük el az egyetemet, amilyen nagy ívben csak lehet – szólta Andi után Bence.

– Rendben, viszont akkor te mutatod az utat – fordult vissza a lány. Jobbra indultak el, a második sarkon szintén jobbra fordultak, és már az Árkád bejáratánál voltak, mikor kilépett onnan Feri, Bence egyik hallgatótársa. Bence jelezte Andinak a problémáját, mire

Andi szembefordult vele, és hihetetlen hangerevével és hanghordozással elkezdett üvöltözni vele. Bence teljesen ledöbbsent, nem igazán tudta hova rakni a dolgot, hogy Andi elmondja mindenfélének, és ezt ráadásul Pécs egyik legforgalmasabb helyén teszi.

- Elment. Észrevettem, de nem mert idejönni – mondta hirtelen mosolyra váltva a lány, és Bencének elég lassan esett le, hogy az egész Feri miatt volt.
 - Igencsak sajátos módszer, de bevált – vigorgott végül ő is.
 - Na, merre tovább?
 - Itt, ezen az utcán egyenesen fel, és már ott is vagyunk – mondta Bence, és elindult.
 - Tartod valakivel a kapcsolatot a gimiből?
 - Szoktam beszélni még a csapat tagjaival, meg páran írogatnak még, hogy mi a helyzet felém, de inkább csak a csapat.
 - Az jó, én csak három emberrel, velük sem túl sokat. Nagyon kell hajtani, és emiatt sajnos nem sok időm jut semmi és senki másra.
 - A BGF-re mentél végül, nem?
 - De, marketing szak. Annyira nem jött be, de nincs más, ami jobban tetszene. Neked bevált itt?
 - Igen. Szeretem, hogy angol, és a tananyag is érdekel. A HR-es témát idén vettük, és ez az, ami a legjobban izgat.
 - Emlékszem, már a gimiben is nagyon odavoltál a HR-ért. Apropó, Kánba szoktál még járni?
 - Egy évig ott laktam, de mostanában már nem jellemző, bár elvétve még le szoktam menni. Választottál már? – kérdezte Bence, mert időközben megérkeztek a cukrászdába.
 - Nem, előbb kérj te.
 - Egy sztracsatellát és egy puncsot kérek – mondta a pultosnak Bence.
 - Az nekem is jó lesz.
 - 640 lesz – mondta a pultos, miután Andinak is átadta a fagyiját.
 - Itt van. Kösz, hello!
 - Mehetnénk a székesegyházhoz, az szerintem nagyon szép, és rég jártam már ott. Továbbá útközben a lakatokat is meg tudjuk nézni – javasolta Andi.
 - Persze, menjünk csak.
- Ahogy ismét kiléptek a napfényre, Bence úgy érezte, mindjárt megsül. Nagyon meleg volt az idő ahhoz képest, hogy tavasz volt. Szép lassan ballagtak a téren keresztül, végül odaértek a sétálóutcába.

– Szóval... Azt szeretném kérdezni, hogy nem gondoltát még arra, hogy Kánba menj? Ott teljesen egyedül tudnál lenni, senki nem zaklatna, és ott a völgyben még az idő is hűvösebb

– mondta Andi, miután egy kis ideig egyikük sem szólalt meg; mindkettejüknek jólesett a fásor nyújtotta árnyék és a hűsítő fagy.

– Nem. Ez eddig eszembe sem jutott. Igazság szerint egyik nap még szeretnék felmenni Pestre és megkeresni pár embert. Többet sajnós ügysem tehetek Kingáért. Miután visszajöttem Pestről, igazad van, Kán tökéletes hely lesz nekem.

– Elkísérjélek?

– Nem, ezt inkább egyedül csinálom. Így gondolkodni is jobban tudok. – egy kis csönd állt be a beszélgetésben, ezalatt megették a fagyijukat, és leültek egy padra.

– Melyik nap szeretnél menni?

– Mondjuk holnap. Reggel megyek, este jövök, így holnapután már tudunk menni Kánba. Remélem, te is jössz velem – tette hozzá Andira pillantva. – Jaj, ne! – suttogta egy pillanattal később, s kezével gyorsan eltakarta az arcát.

– Mi az?

– Itt jön Benedek. Ő a legidegesítőbb egyetemista, akit ismerek. Amióta Kinga eltűnt, ahányszor meglát – kezdem úgy gondolni, kötelezettségének érzi –, elkezd okoskodni. Utálom.

– Megoldom – mondta Andi. Megfogta Bence kezét, a saját arcához emelte, közben másik kezével átkarolta Bence derekát, s közelebb húzta magához. Bence érezte a lány parfümjének illatát, látta a lány szép nagy, barna szemét, ahogy azok közvetlen közletről belefűrták Andi átható tekintetét az övébe. És akkor Andi megsókolta. A lány puha ajkának kellemes érintése teljesen elfeledtette Bencével a tény okozta meglepődést, hogy a lány megsókolta. Visszacsókol. Kezdetben gyengéd és lassú volt, de Andi egyre gyorsított, egyre szenvedélyesebb lett, teljesen beleszólt magát a csókba. Bence is teljesen átadta magát az élménynek, a lány hevesége teljesen magával ragadta. Hagyta, hogy Andi diktálja a ritmust, hogy vezesse őt, míg végül a szenvedélyből újra gyengédség lett, és Andi végül egy fél centivel elhúzta a fejét Bencéétől.

– Köszönöm – suttogta, szinte rebegette Andi arcába Bence.

Andi nem tudta eldönteni, hogy Benedek távoltageását vagy a csókot köszönte-e meg Bence.

Két hete már, hogy nyoma veszett egy lánynak Újpesten. Kingát március 30-án látták utoljára – pont a 18. születésnapján – egy közeli barátja társaságában, akit eddig sajnós nem sikerült elérnünk.

Riporter: A két barát este 8 és 9 között indult el metróval a Nyugati pályaudvarról, és itt, Újpest-központban váltak el egymástól. Innen Kinga párperces sétával otthon lehetett volna, ám eddig nem érkezett haza. A szülők elmondásából kiderült, hogy semmi arra utaló jelet nem vettek észre lányukon, hogy bármi problémája lenne, és emiatt szökést tervezne. Feltételezzük, hogy valaki elrabolta őt, ám ez előtt a lehetőség előtt mindenki értetlenül áll, hisz ennek a fiatal hölgynek és családjának nem volt ellensége. A rendőrség tehetetlenül áll az eset előtt, jelenleg leginkább várnak, hogy történjen valami. Senki nem érti, miért nem kértek még váltságdíjat az elkövetők, hisz ha nem személyes okok, akkor a pénz vezérelhetette őket.

Ennyi elég is volt neki. Kikapcsolta a tévét, és hűvös mosollyal arcán kinézett az ablakon. A rendőrség tehetetlen... Várnak... Mindenki értetlenül áll... Ennél jobban nem is alakulhat tak volna a dolgok. A hírek szerint még nem jöttek rá, miért is ejtette foglyul Kingát. Persze elképzelhető, hogy csak el akarják hitetni vele, hogy semmit nem tudnak, hogy felbátorodjon, és emiatt hibát kövessen el, de ő nem fog. Felállt a kanapéről és körülnézett. Utálta ezt a rendet. De nem volt mit tenni. Muszáj volt elviseelni. Most viszont meglátogatja a kicsikét, etetésidő van, és ma extra adag ételt kap, hisz holnap egyáltalán nem fog ételhez jutni.

A vonat egy utolsó rándulással megállt. Nehéz nap állt Bence mögött, egész nap ismerősök után rohangált, próbált infókat szerezni, és mindenenelőtt meg akarta találni a csövest. Az aluljárók népénél érdeklődött is, hogy van-e köztük olyan, aki az átlagnál nagyobb jelentőséget fordít a csinos lányokra, és követi is őket. Azt mondták neki, hogy Attila – az egyik közülük – több éven keresztül velük együtt élt, és ha látott a metróból egy szebb lányt kijönni, elkezdett vigyorogni és utánament. Azt is elmondták még, hogy mindig csak a fiatalab-

bak, a maximum húsz év körüliek keltették fel a figyelmét, a középkorú nőkre oda sem bagózott, akármilyen bombázók is voltak. Sajnos ennél többet nem tudtak segíteni, mert két-három hete elindult egy fekete ruhás lány után, és azóta nem látták. Bence számára nyilvánvalóvá vált, hogy megtalálta az elkövetőt. Felhívta Ádámot, elmondta mit tudott meg, de Ádám már értesült erről, körözést is adtak már ki. Ezután Bence teljesen hasztalannak érezve egész napi rohangálását, hazaindult. Felhívta Andit, és mondta, hogy korábban érkezik. Leszállt a vonatról és megpillantotta Andit a tömegben, ahogy nyakát nyújtogatva őt keresi. Andi egész nap eszébe sem jutott, pedig ami tegnap történt közöttük, akkor elgondolkodtatta őt. Úgy vélte, a lány akarta a csókot, és Benedek pusztán csak ürügy volt arra, hogy rászánja magát. Ezer más módja is lett volna annak, hogy elkerüljék a találkozást, miért pont ezt választotta? Azért tette, mert erre vágyott, és ki tudja, már mióta. Ez a sok szenvedély és gyengeség, ami felszínre tört benne, nem foganhatott egy pillanat alatt. Ez a csók többről szól.

– Na, hogy ment? Sikerült valami hasznosat megtudnod? – kérdezte Andi, kizökkentve Bencét a róla való elmékedésből. Nyilván addig gondolkodott és sodródott a tömeggel, míg Andi meglátta, és oda is férközött mellé.

– Nem mondhatnám – válaszolt Bence kissé lesújtva. – Mmegtudtam a csöves nevét, de már kiadták ellene a körözést, kb. egy hete. Egyszóval semmi.

– Sajnos számítottam erre, de nem szerettem volna beleszólni abba, hogy mit csinálsz. Nem azért vagyok itt, hogy dirigáljak, viszont arra gondoltam – mivel elég hamar hazaértél –, hogy még ma elmehetnénk Kánba. Még délelőtt bevásároltam, és miután telefonáltál, összepakoltam a ruháinkat, hogy ha hazaérsz, már ne kelljen ezzel vacakolni. Lenyúltam a kocsid és azzal jöttem ki, hogy ha tetszik az ötlet, indulhassunk is, ha meg nem, akkor legalább kényelmesebben otthon leszünk, mint ha gyalog mennénk. Nos? – kérdezte végül. Kicsit félősen nézett Bencére, nem tudta mire számíthat az önkéntes akciójáért, ha az nem tetszik a fiúnak. Egy rosszul sikerült nap után mindenki érzékenyebben reagál a dolgokra. – Hát... Nekem eszembe sem jutott, de jó ötlet – gondolta végig gyorsan Bence. – Remélem,

tudod, hogy én most hulla vagyok a vezetéshez.

– Igen, tudtam előre, hogy én fogok vezetni – mosolygott Andi, és elindult a parkolóban álló ezüst VW Touareg felé.

– Ébredj – rázza meg Bencét. – Megérkeztünk. Bence szép lassan kinyitotta a szemét, és nyújtózott egy nagyot.

– Jót aludtál? – kérdezte Andi mosolyogva.

– Igen, kicsit kipihentebbnek érzem magam. Kulcsot hoztál?

– Nem... Eszembe sem jutott, hogy nincs nálad.

– Pedig bizony nem hordom magamnál a káni kulcsokat – majd némi gondolkodás után hozzátette –, de semmi baj, Laciéknál van kulcs.

– Őket nem ismerem.

– A lovardában dolgozik, és itt lakik egy szolgálati lakásban a családjával. Mivel ők itt élnek, télen néha be szoktak fűteni a házban, mielőtt jövünk. A fizetség, amit tőlünk kapnak, sokat jelent nekik.

– Rendben. Nekem ideadják, ha bemegyek érte? Gondolom, nincs túl sok kedved szomszédolni.

– Persze, oda fogják. Nyilván látták a kocsimat, mikor jöttünk.

– Akkor átmegegyek, te meg addig felhordhatnád a táskákat a tornácra – mondta Andi. Kiszállt a kocsiból, és elindult a kulcsért. Végül Bence is rábírta magát a mozgásra, és felcipekedett a tornácra. Míg Andira várt, leült a kerti faasztalra, és azon gondolkodott, mennyi szép emlék fűzi ide.

– Ez gyorsan ment – szólta oda Andinak, mikor meglátta a kertkapu előtt. – Azt hittem, ott fognak marasztalni egy időre.

– Valahogy úgy érződött, mintha tartanának tőlem... Mintha a gonosz főnöke lennék – válaszolt. Miután bementek a házba, kipakolták a csomagokat. Andi nekilátott vacsorát csinálni, majd megvacsoráztak.

– Van még kedved csinálni valamit? – kérdezte a lány.

– Nem igazán. Inkább aludnék.

– Ahogy jólesik – mosolygott a lány. Megölelték egymást, és Bence elment lefeküdni.

14

Ez a hely valami misztikus nyugalmat és békét árasztott magából. Nem sokszor járt itt, de mindig olyan érzése volt, hogy itt szeretne megöregedni, ez az a hely, ahol le tudná élni az egész életét, teljes lelki békében. A kilátóból, ami a kert

végében, a tetőn állt, látta az egész falut, mind a harminc házat, ami alkotta. Ott volt a harangláb, amelyben ugyan volt harang, de sosem hallotta még a hangját. Látta az erdőt, amely körülfogta a völgyben fekvő falut, és végelethatatlanul borította el az egész környéket. Hallotta, ahogy a madarak ébrednek és köszöntik egymást, csiripeléssel töltve meg a levegőt. De mindenekelőtt látta a napfelkeltét. Ahogy a nap először megvilágította a felhőket, majd korongja felbukkant az erdővel borított domb mögül. Mikor első sugarai rávetültek az arcára, ismét megtöltötte a szívét az érzés, hogy ide tartozik.

Sajnos a harmónia nem tarthatott sokáig.

Hirtelen befurakodtak fejébe a gondok, a borús gondolatok, amik miatt ő most itt volt. Vajon hol lehet Kinga? Milyen állapotban lehet? Mi lesz Bencével, ha nem találják meg? Fel tudja majd valahogy dolgozni? – Ezek azok a kérdések, amik állandóan felmerültek benne, de egyikre sem tudott választ adni. Mégis, ennyi baj közepette a legfontosabb megválaszolatlan kérdése az volt, hogy vajon mit érez ő Bence iránt. Tudta azonban, hogy bármennyire is ez a legfontosabb számára, félre kell tennie ezt a dolgot. Szegénynek anélkül is van elég baja, hogy az ő bizonytalan érzelmeit tudná. A csók rossz ötlet volt. Erre már akkor rájött. Nem tudta, Bence mennyit érzett meg abból az energiából, ami akkor szabadult fel

bőlőle, de remélte, nem sokat. Talán könnyebben viselné a dolgokat, de az is lehet, hogy hazaküldené, mivel csak összezavarta. Nem szeretett volna kockáztatni, ezért ezt a kérdést – bármennyire fontos volt is – félretette magában. Ha eljön az ideje, úgymint megkapja rá a választ. Lassan egy órája üldögélt itt fent, kezdett éhes lenni. Lesétált a lejtőn a házhoz. Szerette ezt a házat. Nem volt sem túl kicsi, sem túl nagy. Két hálószobájával kényelmesen elfért benne egy család. Meglepetésére ébren találta Bencét, aki reggelit készített.

– Jó reggelt! Jót sétáltál? – fordult a fiú az ajtó felé, mikor hallotta, hogy Andi belép.

– Igazából csak a kilátóig mentem, és a napfelkeltét néztem – válaszolt a lány. Örömmel nézte, ahogy a fiú a pultnál szorgoskodik. – Mi lesz a reggeli?

– Ham and eggs.

Pár perc múlva, mikor a tányérok már az asztalon voltak, és már Andi is ott ült, ínycsiklandozó illatok töltötték be a házat. Az illatok nem hazudtak, és az étel ugyanolyan finom volt, mint azt Andi várta.

– Nagyon finom volt. Köszönöm – mondta, mikor befejezték a reggelit.

– Igazán nincs mit. Az után a ravioli után megérdemeltél egy kis viszonzást – mosolygott a fiú. – Arra gondoltam, hogy sétálhatnánk egyet a faluban és az erdőben. Úgy érzem, jól tenne, legalábbis nekem.

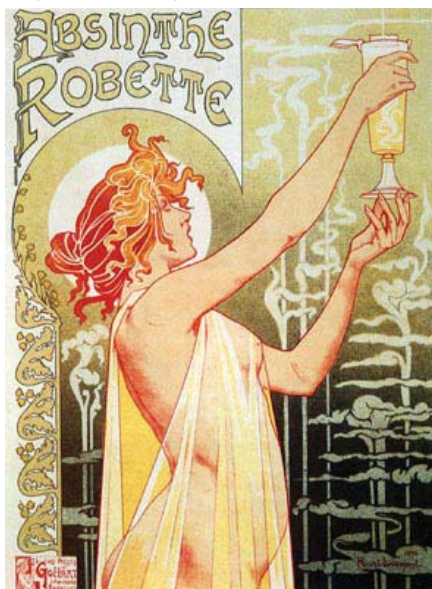
– Menjünk! – viszonzta a mosolyt Andi, és úgy látta, Bence sokkal jobban van, mint egy vagy két nappal azelőtt.

Csendesen lépdeltek a kavicsos földúton. Nézegettek a házakat, életnek nem sok jelét látták. Az épületek most már főleg hétköznapi házaként funkcionáltak, és hétköznapi lévén senki nem volt a faluban, az ott lakó hat embert és őket kivéve. Ahogy a falu elejéhez közeledtek, Bence megállt egy telek mellett, ahol egy kis házikón kívül nem volt semmi.

– Ez az enyém – mutatta Andinak. – Egy présház pincével. Több éve kaptuk karácsonyra a húgossal közösen. Ide szeretnék majd egyszer házat építeni magamnak. Elfelejtettem lehozni a présház kulcsát, de visszajöhetünk valamikor és megmutatom belülről is.

– Nagyon szép. Mekkora a telek? – kérdezte Andi, akinek nagyon tetszett a kis birtok.

– Kétszer akkora, mint a másik, az erdőszáv is hozzá tartozik – válaszolt, és továbbindultak.

15

Már nem hiányzik sok, gondolta. Szervezte igazodott a rendszeres étkezéshez, és emiatt pontosan tudta, hogy még sok ideje van a legközelebbi alkalomig, mikor kinyílik az ablak – így nevezte el magában –, és ételt csúsztatnak be neki. Egy ideje már dolgozott az egyetlen lehetséges szökési ötletén. Szétszedte az elemlámpát, kiszedte belőle az elemeket. Az elemeket tartó henger alakú fémdoboznak hegyes éle volt, amivel remekül tudta csiszolni az ajtót. Egy ideje minden évés után nekiállt, és addig csinálta, míg el nem fáradt. Úgy gondolta, egy idő után olyan vékonyra tudja csiszolni a fát, hogy pár rúgással az eltörik, és ő kiszabadul. Akkora területen csiszolta az ajtót, amekkorát szükségesnek tartott ahhoz, hogy fekvé ki tudjon félni rajta. Mindig, mielőtt nekikezdett volna, elemlámpával megnézte, hogy áll a dolog, kezével próbálta mozgatni a léceket. Érezte, hogy most munkája végére ért, két étkezéssel korábban már az ujjait ki tudta dugni az elvékonyodott fa alatt. Remélte, hogy kívülről a próbálkozásából nem látszik semmi, és hogy nem fogja odakint várni fogvatartója. Rúgott először. Rúgott másodszor, de semmi eredmény. Harmadszorra már megmozdult a fa, és végül ötödjére egy reccsenéssel kitört az első léc alja. Örömebe megdöbbenés vegyült, hiszen odakint-ról nem jött be fény, és a hőmérséklet is azonos volt a pincéével. Pár rúgás után már mind a négy léc alja hiányzott, és Kinga átrpéselte magát a kis lyukon. Kimerült, hiszen szinte minden erejét beleadta a rúgásaiba, de tudta, hogy most nem pihenhet. Összeszerelte, majd bekapcsolta az elemlámpáját, és körülnézett az újabb helyiségben, ahova érkezett. Mellette mindkét oldalon mellig érő fal volt, vele szemben egy párfokos lépcső, a végén egy újabb ajtó. A helyiség egy régi szék kivételével teljesen üres volt. Odament az ajtóhoz, és félelem lett úrrá rajta. Ez az ajtó fából volt ugyan, de sokkal tömörebbnek nézett ki, mint amin az előbb kijutott. Ha ez zárva van, esélye nincs kijutni. Visszajön a fogvatartója, meglátja, hogy megpróbált megszökni, és ki tudja, mit fog tenni vele. Torkában dobogó szívvel próbálta meg óvatosan kinyitni. Ismét fénysugár vakította el, mikor az ajtó résnyire kitarult. Kellemesen langyos szellő csapta meg az arcát, de nem látott semmit. Madárdalt hallott. Ugyan az elemlámpával sokat világított, de annak gyengécske fényén kívül szeme rég elszkokott a

világostól. Mikor nagy sokára szeme megszokta a fényt, kinézett a résnyire tárt ajtón. Két ember sé-tált az utcán, szó nélkül. Megvárta, míg eltűnnek az egyik ház mögött, majd óvatosan kislisszant az ajtón, visszacsukva azt maga után. Pontosán tudta, hol van. Ismerte a helyet, és ezzel számára bebizonyosodott, hogy jól azonosította a hang tulajdonosát. Senkiben nem bízhat, akivel a környéken találkozik, hisz itt mindenki mindenkit ismer. Belevetette magát az erdőbe, és elkezdett menekülni.

16

– Megerősítve, a házban vannak. Mindenki a helyén van? – recseget a rádió.

– 1-es a helyén.

– 2-es a helyén.

– 3-as a helyén.

– Rendben. A gyanúsított nagyon jól ismeri a terepet, ha kiszökik, könnyen nyomát veszíthetjük. Indulás! – adta ki végül a parancsot Ádám. A fák közül hirtelen előbukkant 15 rohamrendőr, körbefogva a házat. Csendben, de gyorsan közelítettek.

– Állj! Semmi gyanús mozdulat! – kiáltotta el magát az első rendőr, aki belépett a házba. Gépfegyverét a lányra szegezte, aki az étkezőasztal túloldalán, vele szemben épp ebédt főzött. Társai eközben benyomultak a ház többi részébe.

– Tegye tarkóra a kezét, és feküdjön le, arccal a föld felé! – ordított rá a fiúra a nappaliban egy másik rendőr. A fiú döbbsent arccal, de azonnal lehasalt, kezét nyakára kulcsolta.

– Tiszta!

– Tiszta!

– Ház biztosítva – hallatszott a rádióból.

Amikor Ádám bement a házba, megpillantotta a könnyező lányt, ahogy egyhelyben állva a nappaliban fekvő fiút nézte. Talán nem tud semmiről – futott át a gondolat Ádám agyán, de az is lehet, hogy végig segített neki. Elővette a bilincset, és odasétált a fiúhoz. Mikor a pécsi kapitányságról felhívták, hogy van ott egy lány, aki úgy néz ki, mint aki Pestről eltűnt, és azt is állítja magáról, hogy ő az, eléggé meglepődött. De amikor meghallotta, hogy Kinga kit tart elrablójának, még inkább meghökkent.

– Lendvai Bence, le van tartóztatva Kőrösi Kinga elrablásáért!

Andi sokkos állapotban ült a kihallgató szobában. A rendőrök őt is behozták, és beültették

ebbe a szörnyű szobába, ahol eddig egyetlen társa a tükörképe volt. Az agya egyszerűen leblokkolt, képtelen volt felfogni azt, ami történt. Egyfolytában csak azt ismételte magában, hogy kizárt, hogy Bence a tettes. Bence közben egy másik szobában, megbilincselve ült, de ő már túl volt a kérdések áradatán. Mióta tervezte a dolgot, voltak-e bűntársai, miért tette, tényleg úgy gondolta, hogy nem bukik le? És végül: Hogy tudott ezek után a család szemébe nézni és eljátszani az aggódó barátot? Bence az elején mindent tagadott. Később, mikor megtudta, hogy Kinga őt tartotta bűnösnek, meggondolta magát, és beismerő vallomást tett. Egyvalamit azonban nem volt hajlandó beismerni: hogy Andi is benne volt.

Ádám lépett be az ajtón két rendőrrel az oldalán. – Átszállítunk a fogdába. Gyorsított eljárás lesz, hála a médianyilvánosságának. Szökéssel ne is próbálkozz, engem többé nem tudsz megtévesztetni – mondta, majd intett a két kísérőjének, mire azok Bence két oldalára állva, a karját fogva kivezettkék őt a szobából. A folyosón minden tekintet rá szegeződött, látni lehetett az undort a rendőrök arcán. Egy emelettel lejjebb, ahogy kiléptek a liftből, a folyosó másik végén meglátta Kingát a családja gyűrűjében. Valószínűleg nemrég érkezhettek, mert Zsuzsa rettenetesen zokogott – hogy a megkönnyebbüléstől vagy lánya állapotától, a fiú nem tudta eldönteni. Mivel Bence megállt, amint kiszálltak a liftből, a család – a folyosón támadt csend miatt – felfigyelt, és észrevettek őt. Tamás azonnal megindult felé, de Ádám és a Bencét vezető egyik rendőr útját állták, és nem engedték oda a fiúhoz.

– Megtalállak, ne féjl! – sziszegte végül, és hátat fordítva Bencének, visszaindult a családjához. Bence a többiekre nézett. Zsuzsa magához szorította Kingát, és mindketten az ellenkező irányba fordították fejüket, de Lilla egyenesen Bencére nézett, és szája alattomos vigyorra húzódott. Mi volt ez? – kapta fel erre hirtelen a fejét Bence, de a következő pillanatban a lány arcán már semmi nem látszódott.

17

– Ma, május 5-én véget ért a Kőrösi család bő egy hónapja kezdődött kálváriája. Lányukat március végén elrabolta Lendvai Bence, akit első fokon két év börtönben letöltendő

szabadságvesztésre ítélték. A vádlott bevallotta tettét, ezért az ügyet hamar le tudták zárni. Itt, a háttal mögött látható pincében raboskodott Kinga embertelen körülmények között. Mint látják, a pincét a rendőrség körbekerítette és lezárta, ezért nem tudunk bejutni. A sors iróniája, hogy egy ilyen gyönyörű és békés helyen, mint ez, történt meg ez a szörnyűség. A faluból senki nem akart kameránk elé állni, és a család is csak telefonon volt hajlandó mondani pár szót. Kinga édesapja azt nyilatkozta... Tamás a távirányítóért nyúlt, és elhallgattatta a tévét. Feleségére, majd nagyobbik lányára nézett. – Megnézem, hogy van Kinga. Jobban megviselte a dolog, mint kellett volna – mondta, majd feláll, és besétált Kingához, aki – mióta hazaengedték a vizsgálatok után – került az embereket. Még őket is. A tárgyalásokra is úgy kellett elcipelniük.

– Szia, kicsim, bejöhetek? – kopogott be Kinga ajtaján. Nem érkezett válasz, így benyitott a szobába. Kinga az ágyán ült, térdeit felhúzta a mellkasához, és átkarolta őket. Ugyan az ablakon kifelé nézett, de tekintete a semmibe révedt. Tamás leült mellé az ágyra, és kezét a lány hátára tette. Kinga összerándult az érintésre, és zavart tekintetét apjára emelte.

– Mi nyomja a lelked? Hisz vége mindennek, Bence nem tud többet ártani neked – kezdte Tamás a legatyai hangján, amin valaha megszólalt.

– Tudom... És tudom azt is, hogy örülnöm kéne, mert nincs nagyobb bajom, de... – csuklott el a hangja. Tamás magához húzta lányát, és türelmesen várt, míg Kinga erőt gyűjtött ahhoz, hogy folytassa.

– De ahányszor eszembe jut, hogy ő volt az, annyiszor fog el az értetlenség. Nem tudom, hogy tehette meg mindezt velem. Annyira szerettük egymást, a testvéremnek tekintettem. Egyszerűen nem fér a fejembe, hogyan történhetett. – mondta, és elkezdett könnyezni.

– Mi mindig mondtuk, hogy valami nincs rendben ezzel a sráccal. Most ez sajnos be is bizonyosodott.

– Tudom, igazatok volt. Sajnálom, hogy nem hallgattam rátok.

– Mi sajnáljuk, hogy nem avatkoztunk közbe előbb.

– Szeretlek.

– Én is szeretlek.

18

Laci sosem járt még börtönben, és a hely elég nyomasztóan hatott rá. Magától nem is jött volna el, de a saját lelkiismeretén kívül a felesége sem hagyta nyugodni. Kalapját a kezében markolászva haladt az űr után, aki végül egy nagy, kettéosztott helyiségbe vitte őt. Az egyik beszélőben, az átlátszó műanyagon túl már ott ült Bence. Laci odasétált, és leült vele szemben. Kalapját az ölébe tette, majd a telefonért nyúlt. Bence is felvette a telefont.

– Szia.

– Szia. Miért jöttél?

– Látni akartam, hogy vagy – válaszolt feszengve Laci.

– Tényleg? Láthatod, voltam már jobban is, de nem vagyunk olyan jóban, hogy csak ezért meglátogass.

– Igazából tényleg van valami... Nem mertem eddig elmondani, mert hát... Az az igazság, hogy megfeledeztem a rendszeres szellőztetésről, amivel megbíztatok, és csak most vettem észre...

– Kiböknéd végre?

– A pincekulcsról van szó. Körülbelül másfél hónapja eltűnt.

– Eltűnt? – kérdezett vissza Bence.

– Igen. Sehol nem találjuk.

△

Bence ugyanott ült, mint egy nappal ezelőtt. A túlóldalon kinyílt az ajtó, és Andi sétált be. Leült a plexi túlóldalán, és Bencére mosolygott.

– Köszí, hogy eljöttél – szólta a telefonba Bence.

– Nincs mit. Miért volt fontos bejönnöm?

– Nem én tettem.

– Tessék?

– Nem én voltam. Tudom, hogy beismertem, mikor Kinga engem vádolt, de nem én voltam. Hinned kell nekem.

– De... Ezt miért most mondd? És miért nekem? És miért ismerted be, ha nem te voltál? És...

– Azért, mert teljesen magamba roskadtam. Nem elég, hogy Kinga eltűnt, miután előkerült, még engem is vádolt az egészel. Mint az a tárgyaláson kiderült, azért, mert az én hangomat ismerte fel. De nem látta a támadóját, csak hallotta.

– Arra még mindig nem válaszoltál, hogy miért épp most gondoltad meg magad és mondasz el mindent.

– Tegnap itt járt Laci. Azért jött, hogy elmondja: a pincekulcs már több mint egy hónapja elveszett, csak eddig nem merete beismerni.

– Hogy micsoda?

– A másik, hogy mikor behoztak, Lilla arcán láttam valami furcsát, valami nem szokványosat. Mintha örült volna neki, hogy elkaptak.

Ami természetes... De ez inkább kárörvendés volt. Itt valami nincs rendben.

– Igen, az nincs rendben, hogy ártatlanul magadra vállaltad az egészet, és most két évig ülhetsz börtönben azért, mert hülye módon a szívedre vettél valamit. Kell ez neked?

– Ezek szerint hiszel nekem? – kérdezte Bence.

Tudta, az egyetlen, akire támaszkodhat, az Andi.

– Igen. Hiszek – mondta kis gondolkodás után a lány.

19

– Nyitom – szólta Zsuzsa. – Igen?

– Andrea vagyok, és Kingához jöttem.

– Nem hiszem, hogy most örülne bármiféle látogatónak.

– Anyu – mondta Kinga, aki a szobája ajtajában állt –, ki az?

– Valami Andrea, de mindjárt el is küldöm, hisz neked pihenésre van szükséged.

– Ne! Engedd be, szeretnék vele beszélni.

– Úgy gondolom, nem tenne jót.

– Én meg úgy gondolom, hogy ha nem engeded be, akkor nekem kell lemennem, és az

még anyyra sem tesz jót.

– Rendben – adta meg magát Zsuzsa. – Bejöhetsz – szólta a kaputelefonba, majd beengedte a lányt. Andi hallotta a beszélgetést, és úgy gondolta, jó jel, ha Kinga beszélni szeretne vele, és még az anyjával is szembemegy ezért. Felért az első emeletre, ahol már nyitva volt az egyik lakás ajtaja, és egy 50 év körüli nő nézte őt odabentről.

– Kerülj beljebb – mondta Zsuzsa cseppet sem szívélyesen, mikor meglátta Andit.

– Köszönöm.

– Kinga a szobájában van – vetette oda Andinak, majd becsukta a lány mögött az ajtót, és eltűnt a lakás belsejében.

– Mintha tudnám, melyik az övé – dohogott csendben Andi. Elindult befelé az előszobában, és a második ajtón bepillantva meglátta Kingát. A tárgyalásokig csak fényképen látta, amin Bencével közösen szerepeltek.

– Szia. Hogy vagy? – kérdezte Andi.

– Elvagyok, köszi. Gyere, ülj le – hívta be.

– Tegnap voltam bent Bencénél. Ő küldött hozzád, hogy átadjak egy üzenetet – mondta.

Kinga feszülten várta a folytatást. – Azt állítja, nem ő tette – és várákózan nézett a lányra.

Kíváncsi volt a reakciójára. Ha ő nem áll Bence mellé, akkor nincs esélyük.

– De hát az ő hangját hallottam. És az ő pincéjében voltam – mondta, és látszott rajta, hogy még jobban összezavarodott. Pár percig némán ültek, míg Kinga rendezte a gondolatait. – Te hiszel neki?

– Igen.

– De... Akkor ki lehetett?

– Van ötlete, de az elég meredek. Nem tudom, képes vagy-e befogadni, amit mondani akarok. Ez csak egy feltételezés, semmi bizonyíték nincs rá. – Ne kímélj!

△△△

– Úgy érzem teljesen elvesztem. Nem akarok ezzel foglalkozni, csak felejtődjen már el végre az egész.

– De ha tényleg nem Bence volt, nem hagyhatjuk, hogy ártatlanul üljön két évet. Ez már a mi felelősségünk. El kell döntened, hogy hiszel-e neki vagy sem. Ha nem, akkor fölösleges tovább itt maradnom, úgysem jutunk semmire.

– Ne! Ne menj el! – mondta marasztalóan Kinga. – Nem tudom mi az igazság, de annyival tartozom Bencének, hogy utánajárok.

– Légy óvatos! – figyelmeztette Andi. – Ha

Bencének igaza van, ki tudja, mi lesz veled.

– Vigyázni fogok. Hogy tudlak elérni, ha meg tudok valamit?

– Itt a számom – mondta, és átnyújtott egy cetlit, amire előzőleg felírta a számát. – Szólj, ha segítség kell! – szólta végül. Mindketten felálltak, megölelték egymást, majd elindultak kifelé.

– Bármikor hívhatsz.

– Foglak – azzal búcsút intett Andinak, és becsukta az ajtót. Tudta, mit kell tennie.

20

Két nappal később...

– Ők voltak – szólta bele a telefonba.

– Biztos vagy benne?

– Igen. Teljesen. Találtam egy diktafont, amin csak az a pár mondat volt, amit Bencétől hallottam. Nem tudom, mikor és hol vették fel, de nem is ez a lényeg. Ugyanabban a fiókban volt még egy kulcs is, ami egyik ajtónkba sem jó. Úgy gondolom, a pincekulcs lehet.

– Mit fogsz tenni?

– Felhívom Ádámot, és elmondok neki mindent. Így lesz a legjobb.

21

– Hogy tehetnétek?

– Mégis miről beszélsz, kicsim?

– Arról, hogy elraboltatok, aztán Bencére tereltétek az egészet.

– Biztos nagyon össze vagy zavarodva, és nem tudod, miket beszélsz – próbált meg mosolyogni Zsuzsa.

– De igenis tudom. Miért csináltátok? A lányok vagyok! Neked meg a húgod! – kiabálta magából teljesen kikelve Kinga. Amazok egymásra néztek, de egyikük sem szólalt meg.

– Utoljára kérdezem: miért csináltátok? – ismét nem érkezett válasz. – Ha nem feleltek, soha többé nem fogtok látni.

– Mondtam, hogy nem kellett volna – szólalt meg szomorúan Lilla.

– Hallgass! – dörrent rá Tamás. – Te pedig hálás lehetnél azért, amit érted tettünk! – fordult Kingához még mindig kiabálva. – Ez a Bence sosem volt rád jó hatással. Azután kezdte el feketében járni és ilyen hülye zenét hallgatni, miután megismerted! Hozzá szóktél el itthonról. Ezt nem engedhettük tovább! – felállt és fenyegetően megindult Kinga felé.

– Ennyi elég is lesz. Megvan, amit akartunk – mondta Ádám, és az ajtó előtt álló rendőrök

élén berontott a lakásba. A nappaliban találta az egész családot. Kinga összegörnyedve, a kezét az arcára téve állt, Tamás pedig újabb ütést készült mérni a lányra. Ádám egy villámgyors mozdulattal ott termett, és gyomorszájon vágta Tamást, majd a pisztolymarkolatával a fejére mért súlyos ütést. A férfi úgy csuklott össze, mint egy rongybaba.

– Minden rendben lesz. Jól csináltad, felvettük az egészét. Ilyen bizonyítékkal biztosan lecsukják. Zsuzsát és Lillát bűnrészesség miatt fogják elítélni. Lehet, börtönbe sem kerülnek. Gyere, a lányok odakint ledrótoznak – mondta Ádám, és kikísérte a szobából. Kinga visszapillantott, és még látta, ahogy családját megbilincselik.

△△△△△△△△△△△△△△△△△△△△△△△△

Szikrázott a márciusi nap. Kinga és Bence ugyanazon a padon ültek egymás mellett a WestEnd tetején, ott, ahol éppen egy éve is. Valami mégis más volt. Sok minden történt, amit egyikőjük sem fog elfelejteni.

– Sosem hittem volna apádról, hogy képes idáig elmenni – mondta Bence.

– Muszáj mindig szóba hozni ezt? – kérdezte Kinga.

– Nem, dehogy. Örülök, hogy túl vagyunk rajta.

– Köszí. Andival hogy alakulnak a dolgok?

– Minden jól megy – mosolyodott el a fiú.

– Pár hónapja hozzám is költözött – válaszolt, és tovább pusztították a csokihalmot, amit Kinga erre a szülinapjára kapott Bencétől.

Jelige: A titkos ablak

A titkos ablak

Éjszaka van. Egy házban vagyok, messze a várostól, túl a civilizáción. Félek, bár nem tudom, mitől. Felkelek, már kapcsolnám a villanyt, mikor hirtelen egy hang hallatszik a folyosóról. Nem találom a kapcsolót. – Űristen, hol van?! – suttogom félve.

Nem tudom, mi történt velem, hirtelen kővé dermedtem. Kinyílt az ajtó pontosan előttem. Tudtam, hogy egyedül vagyok, és mégis félttem, hogy nem csak én járkálok ebben a házban. Kintről fény szűrődött be, de a szobámat csak homályosan láttam.

Vittem koromfekete macskámat, s rózsaszín kis papucsomban kiléptem a folyosóra. Mentem pár lépést, miközben éberen figyeltem. Hangosan ordítottam: – KI VAN ITT?! JÖJJÖN ELŐ!

Nem volt felelet. Tovább kiabáltam, de nem kaptam választ. Az utolsó próbálkozásom: – NEM FÉLEK! –, s a lámpa kialudt. Még a macska is kiugrott a kezeim közül.

Csak ordítottam, hogy nem félek, de semmi eredménye sem lett. Úgy éreztem, a ház mosolyog, nevet rajtam. A szívem a torkomban dobogott. Elindultam a hosszú folyosón. Az ajtók zárva voltak, csak egyetlenegy volt nyitva.

Mikor megfogtam a kilincset, a hátam mögött léptek zaja hallatszott, s az ajtó szinte kívánta, hogy nyissam ki. Így hát kinyitottam, s nagyot sikítottam. Csupa vér volt minden, a bútorok, a falak, a lámpák, minden. Csak egyetlenegy tárgy volt makulátlan: az ablak, ami bevilágította az egész szobát.

Kinéztem az ablakon. A léptek erősödtek. Nagy volt a feszültség a ház és köztem. Rájöttem, hogy a ház életre kelt, s a félelem táplálja őt.

Megfogtam egy véres kardot. A léptek rohamosan gyorsultak. Nem tudtam, miért, de ki akartam törni az üveget. Pontosán az ablak előtt álltam. A kilincs megmozdult, világos volt, így mindent láttam. Nem akartam megfordulni, csak gyorsan kitörni.

Az ajtó villámgyorsan kitérült, s valaki megfogta hátulról a vállam. A félelem eluralkodott rajtam. Elájultam.

Mikor megfelkeltem, nem a szobában voltam, hanem a kertben, pontosabban egy temetőben. Kiugrotam a gödörből, s megnéztem a feliratot: – Itt nyugszik Elenor Rosebert.

Felnéztem a házra, az ablakára. Úgy éreztem, mintha figyelnének, ezért elordítottam magam az épület felé: – SAKK-MATT!

Kiléptem a kapun, ami azonnal becsukódott mögöttem. Kintről még egyszer visszapillantottam a házra. Láttam, hogy az ablak ki volt törve.

Jelige: Csimplimpi

I. Patkó és karaktercipő

Klapp és kopp
 Klapp és kopp
 Hallatszik a végtelenségig
 De vajon miért?
 Miért az egyik?
 Miért a másik?
 Ha ezt a hangot hallják,
 Szemük felcsillan,
 Szívük megdobban
 A ritmust máris tudják.
 – Az egyik csobogást, szellőt,
 Nyerítést, esőt, madárhangot.
 – A másik dobokat, bőgőt,
 Hegedűt, furulyát, dallamot
 Képzél és nem meglepő,
 Máris gyorsabban lüktet az idő.

Suhan és libben
 Suhan és libben
 Látszódik a végtelenségig
 De vajon hogyan?
 Hogyan az egyik?
 Hogyan a másik?
 Ha ezt a villanást látják,
 Fejüket felszegik,
 Arcukra pír szökik.
 Erre születtek, már tudják.
 – Az egyik erdőt, mezőt,
 Hegyet, völgyet, folyót, patakot,
 – A másik fordulót, perdülőt,
 Kendőt, kérőt, mosolyt, farsangot
 Látna már maga előtt,
 De még várni kell, amíg el nem jő.

Dobog és dübörög
 Dobog és dübörög
 Érződik a végtelenségig.
 De vajon kivel?
 Kivel az egyik?
 Kivel a másik?
 Ha ezt a csodát élük,
 Lelkük szárnyalna,
 Sóhajuk fakadna
 Derekek íve kecsesedik.
 – Az egyik kengyelt, kápát,
 Kantárt, zablát, csizmát, kalapot,
 – A másik harisnyát, szoknyát,
 Pántlikát, rokolyát, szalagot
 Fogna értő kezében,
 Már csak pár óra, és újra élhet.

Ahogy patkó betonon,
 Úgy a cipő színpadon.
 Ahogy vágta a dombon,
 Úgy forgás szabadon.
 Ahogy ütemek, dallamok,
 Úgy séta vagy gyors galopp.
 Megérteni így egymást könnyű,
 És a ki nem mondott szó,
 Valaha lesz-e keserű,
 Míg a szabadon szálló
 Madárral egy a gondolat,
 Sebesség, öröm, társ,
 És minden mozzanat.

II. Cyd Picker

Bevágom magam a kocsimba. A járgány köhögve indul. Na, ezt is el kellene vinni a szerelőhöz. Ráér, majd máskor. Most ugyebár rendkívül fontos dolgom van. Mi is?

A kolléga elmondása szerint az elitnegyed egyik legszebb villájában brutális gyilkosság történt. Míg keresztülszöprök a városom, telefonon hallgatom a helyszínelők jelentését. A nő személyes adatai nem akadnak meg a fejemben, csak a neve. Ambrosia Santis. Szép név, angyali. Éppen válik a férjétől – a szokásos helyzet: kié a ház, a kutya, a brillek, a komornyik, az aranyozott ét-készlet és a többi. A férj még nem tud az esetről, egyelőre elérhetetlen. Talán a Bahamákra menekült felesége üldözése elől egy kedves csibével, aki biztosan feleannyi idős, mint ő maga, Kurt Santis. Hát az ő neve nem éppen angyali, viszont nagyon is ismerős. A napokban hallottam valahol, nem emlékszem, hol.

Megérkezem. A villa, még inkább kastély körül van véve toronymagas sövényvel. Ez véd a báméskodóktól. A hivatlan látogatókról a rendőrségi kordon gondoskodik. Hivatlan látogatóból pedig mindig van elég. Ekkora kavarodásban nemegyszer fordult már elő, hogy eltűnt ez meg az. A villogó forgófényű zsarumobilok rögtönzött kihallgatósobák. Nem megyek közelebb, úgyis kapok egy kivonatot a fontosabb adatokkal. Pillanatnyilag nem érdekel, hogy kinek halt meg a macskája, kit hagyott el a férje és effélék.

A kovácsoltvas kapun nem szívesen másznék át, ugyanis teletűzdelték lánzsahegyhez hasonló díszekkel. Szépnek szép, no de ha menekülni kell? Vagy bezártuk a kulcsot? Bár gazdagéknál biztosan nem így megy, ők csak telefonálnak egyet, és máris másoltak nekik egy pótkulcsot.

A kert ápolat, rendezett, tuti, hogy van egy öregecske kertész szúrós tekintettel és bazi ásóval. A pofás kis bususokat, fácskákat egytől egyig sziv alakúra metszették. Vannak nagyobbak is, ezek csokolózó galambpárt, menyasszonyt, kutyát, macskát ábrázolnak. Az első benyomásom az, mintha valaki rám akarná erőltetni, hogy itt milyen boldog házasságban élnek! Majdnem el is hiszem.

Belépek a kétszárnyas ajtón, és a pokolba kerülök. Elsőre a véres látvány annyira elborzaszt, hogy kihátrálok, és pár percig még csodálom a giccses kertet. A fészter is csicsás... Agonizálok

még pár sort, aztán sóhajtás, nagy levegő és már is bent vagyok. Nem is olyan bonyolult ez.

Megcsapja orromat a savanykás szag, amit oly sokszor éreztem már. A vér jellegzetes bukéján kívül még valamit érzek, de ezt nem tudom azonnal azonosítani. Hiába, reggel van.

Minden csupa vér, a bútorok felborogatva, a mesés kárpit felhasogatva, a szőnyegek összegyűrve, a képek a földön hevernek keretükből kitépve. És valamilyen csillogó anyaggal van leöntve minden. Hát persze! Most már értem az idegen szagot. A gyilkosnak kellett volna még egy kis idő, hogy lángra lobbanthassa az egész hédert. Valami megzavarta. Ezt feljegyzem az agyamba, ráér még. Most lépünk tovább!

A piros tenyérnyomokat követve bejárom az egész épületet. Van valami furcsa a tenyérnyomokban. Túlságosan nagyok és otrombák, nem egy kecses női kéz lenyomatait látom. És ujjlenyomatok sincsenek. Mindenütt hasonló látvány fogad. Felborogatott, tönkretett bútorok. Ügyelek arra, hogy ne tapossak össze minden nyomot. A hangversenyteremmi konyhában két skuló lapít a falban. Magnumból származnak így első ránézésre. Sosem voltam egy fegyverszakértő, mindig is a közelharcot kedveltem. Térd a láb közé, és máris el van intézve a mandró.

Eljutok a hálóig. Itt jön az újabb rettenet. Erre sem voltam felkészülve, de ez már meg sem kottyant a kinti látvány után, bár kedvem lenne elszaladni a mamámat meg a macimat szólogatva. Ambrosia Santis az ágyon hever igen természetellenes tartásban. Nem sikerült meglepnie ámokfutó gyilkosa elől. Összekaszabolt testét annyi seborítja, hogy már a vérveszteségbe is belehalt volna. A biztonság kedvéért az elmebajos killer még meglepte egy fejlődéssel. Halovány narancszínré festett szája keresztben, mondhatni jalképesen fel van hasítva. Tudott valamiről, beszélt róla. Az arcára dermedt rettenet elárulja földöntúli kínokkal teli élményének borzalmát. Lezárom szemét, hogy ne nézzen rám, amikor elkezdek vizsgálgódní hitvesi ágya körül. Az ágynemű itt is fel van hasogatva. A betonkeménységű matracból már csak a százas szögek hiányoznak ahhoz, hogy egy fakír is kényelmesen elheverésszen rajta. A nőt nem erőszakolták meg, alsóneműje sértetlen. Nem úgy a többi ruhaköltemény, ami egykor költemény volt, most már ruhának is alig

nevezhető. Testén vágott, harapott és ütött sebek is vannak. Ambrosia igen erősnek bizonyult. Erről árulkodik, hogy képes volt keresztülverekedni magát a házon, mire eljutott halála helyszínéhez. Tulipirosra festett körme alatt bőrcapatok. Ha nem éppen ebédkészítés közben lepték meg, akkor nagy valószínűséggel gyilkosának laborban azonosítható darabjai lapulnak ott.

Ekkor lehajtott fejjel belép egy egyenruhás bugris. Igaza van, ha elborzad, talán ő most lát először ilyen rettenetet. Megvígasztalom, hogy ha majd annyi évet eltölt a pályán, mint én, előbb-utóbb hozzászokik. Persze tudom, hogy vannak olyanok is, akiknek ez soha nem sikerül. A zsarutanonc kihív a sufniba, mondván, újabb nyomokra bukkantak. Követem a srácot, figyelem, ahogy furán húzza egyik lábát és felszisszen, amikor hozzáér bal karjával az ajtófélfához. Kimegyünk a kertbe, belépünk a fészerbe.

A padlón egész garmadányi gyilkos hever. A sarokban kushad egy török handzsárra hasonlító kaszaboló- és egyben vágószerszám, a padlón egy véres halef, az átlótt fejű fickó kezében egy méretes Magnum. A férfit ereje teljében érte halála, ha még élne, talán szívesen megismerkednék vele. Jóképű, kreol bőrű, kisportolt. Nem gyűrőtermi, amolyan szőrfős.

A technikusokkal elküldetnek a laborba pár holmit. Amíg ők piszmognak, vagyis szemöldökcsipeszekkel szedegetik a porcicákat, a fiatal egyenruhást kérdezgetem csak úgy barátilag, hogy vajh, hol sérült meg? Ködös tekintettel, remegve válaszol, hogy leesett tegnap a lépcsőn, és fenemód odaverte minden porcikáját, ezért most szívesen elmenne, mert ápolnia kell korpuszát, holnap fontos napja lesz, találkozik egy ismerőseivel, anyagi dolgokról lesz szó. Meg amúgy is, rosszul van a tengernyi vértől.

Engedem, hadd menjen, megteheti. Én még maradok kirakózni, hátha valami elkerülte a figyelmemet.

Pár órával később elővesz a hiányérzet. Korog a gyomrom, de nem az ebédet hiányolom. Hol van Rocky, a társam? Egy újabb megoldásra váró rejtély. Nem kell sokáig várnom, eszembe jut, telefonon beszéltünk tegnap, hogy kivesz egy szabadnapot mára, ellik a kutyája. Na, szép!

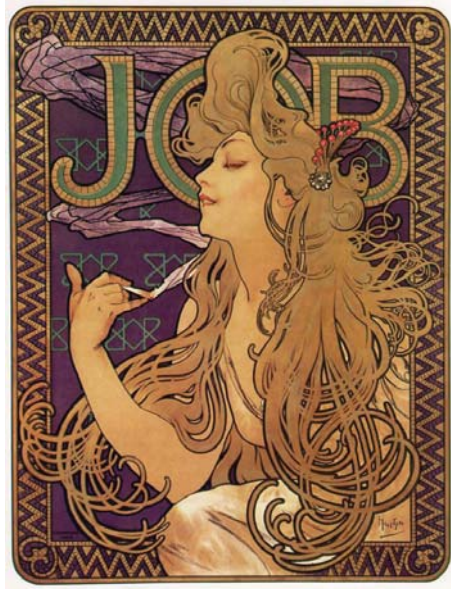
Hazaindulok. Útközben ismét gondolkodom, emiatt a forgalom most másodlagos számomra. Akiknek elsődleges, mutogatva, kiabálva adják tudtomra, hogy ideje felébrednem, mert itt bal-

eset lesz. Nem lesz, centikkel sikerül megállnom a zebrán áthaladó néni lábai előtt. Meggyőződés, hogy a semmiből pottyant oda. Kinézete alapján csak a fekete cinyót hiányolom a válláról. Kész rémálom ez a nap...

Tehát a helyzet a következő: Valaki brutálisan meggyilkolta Ambrosia Santist. A gyilkos akár a sufniban fekvő férfi is lehetett. Ezt majd a technikusok bebizonyítják. Ujjlenyomatot kell venni a Magnumról, és vérvizsgálat sem ártana, vajon Ambrosia körme alatt az ő maradékai vannak-e. A gyilkosság ideje világos, hiszen a szomszéd telefonált egy óra körül, hogy fura hangokat hall a másik házból, de nem mer odamenni, mert nagyon csúnya a sikonyálás. A rendőrök pontban fél kettőre értek ki, addigra a szírelénzésük eltántorította a gyilkost abbéli szándékától, hogy lángra lobbantsa a házat.

Másnap az irodába lépve a karikás szemű Roc-kyval találok szembe magam. Nem aludt egész éjjel, panasolja, a mini ebeket kellett elsősegélyben részesítenie. A történet további része nem érdekelt, belemélyedek a gyilkosság anyagába.

A technikusok elvégeztek egy halom vizsgálatot. A leírtak szerint a sufniban heverő Mag-numból származnak a falban, Ambrosia és az ismeretlen fejében talált golyók. A fegyveren az ismeretlen férfi ujjlenyomatai vannak csak. Az

ismeretlen már nem is ismeretlen, azonosították. Gregory Santis, Kurt Santis öccse hever a padlón igencsak halva. Azonban nem úgy van minden, mint vártam. Nem zárhatom le az ügyet ilyen egyszerűen. Az Ambrosia körme alatt talált vér nem egyezik Gregory vérével, mindemellett Gregoryn nincsenek is karmolt sebek. Találtak rajta más sebeket. Mégpedig a csuklóján, a dekán és a bokáján. Egy székhez lehetett kötözve huzamosabb ideig, a boncoláskor kiderült, hogy két-három napja nem evett. A szája körül talált sebek arról árulkodnak, hogy ragasztócsikkal hallgattatták el.

Az Ambrosia testén lévő sebek közül majdnem mind a kerti lakban talált késtől származik.

Ezek után átnéztem a tanúk egyszerűsített vallomásait, bár most már sajnálom, hogy nem én beszéltem velük, az első benyomás mindig sokat segít.

Alfred Higgs, a bátor szomszéd riasztotta a rendőröket. Éppen a kertben ücsörgött, amikor fura zajokra lett figyelmes. A kiabálás eredete nem volt ismeretlen, a szomszéd villa felől érkezett. Többször volt már olyan, hogy amíg Kurt Santis itthon volt, veszekedtek, kiabáltak egymással a „boldog” házasságban élők. De sajnos ez most nem olyan jellegű hadakozás volt, bár úgy indult. Alfred felhívta a rendőröket és elment otthonról. Ezt azzal magyarázza, hogy nem bírja a hangos szirénázást. Amikor kocsijával kihajtott a kapun, eldőrent két lövés hirtelen egymásutánban. Majd pár másodperccel később a harmadik is. Ez még inkább motiválta abban, hogy elhagyja a veszélyes terepet. Soha nem értettem az ilyen embereket.

Deborah Miller a Santis-villa takarítónője. Állítása szerint előző nap este Ambrosia felhívta, hogy mégiscsak át kellene mennie másnap, mert fontos vendégeket vár. Deborah ennek persze nem örült, hiszen jól megérdemelt pihenését töltötte. Másnap reggel megérkezett, kiglandolta az egész házat, majd hazament. Miközben takarított, zajokat hallott a konyha felől. Beszélgetés foslányai jutottak el hozzá, nem gyanakodott semmire, barátságos hangok voltak, mondja. Amikor kilépett a kapun, egy hatalmas fekete koci kanyarodott be az utcába. Nem várta meg, hogy hova megy a limuzin, gyorsan hazakerekedett, mert kezdődött kedvenc kibeszélős show-ja. A luxusautó megszokott volt ezen a környéken. Csak a sáros kerekeket jegyezte meg, mert ugye

nem szokás egy fényűző batárt akár egy verébpi-szokkal is lepötytyentve látni.

Sindy Werlent – hivatásos utcalány – tegnap este jelentkezett az őrsön, hogy hallott a gyilkosságról, és talán van számunkra használható információja. Gregory Santis az ő „szerdája”. Elmondása szerint hónapokkal ezelőtt az ifjabb Santis felkereste, hogy igényt tartana a szolgálataira minden hét harmadik napján. Kivéve persze a kritikus napokon. Sindy csodálkozott is, amikor nem jelent meg három napja, de nem bánta, volt más programja, gondolta, Greg is egy a sok közül, akinek egyszer csak kinyílik a szeme, és felpillantva észreveszi szerető családját és csinos feleségét. Ebben mondjuk nem volt igaza, hiszen a férfinak a bátyján kívül senki hozzátartozója nem volt.

Martin Acker a bizonyos szűrős tekintetű ker-tész. Felmondott, mikor Mr. Santis kijelentette, hogy válik. Az okot nem ismeri, de tippje van. Észrevette, hogy Mrs. Santis túl sűrűn telefonál titokban a kert végében. Bizonyára valami titkos hódolója van, és ezt nem sikerült eltitkolnia szerető ura elől. Acker – elmondása szerint – elkötelezett híve Kurt Santisnak. Ezért is adta fel rajongott munkáját. A feleséggel nem jött ki valami jól, a nő szerinte lenézte őt. Állítja, hogy Kurt nem utazott el külföldre, mert négy napja felhívta őt, hogy nem kell félnie, nemsokára újra lesz munkája az új birtokon. Acker megörült, de a bizonyos birtokról kérdezősködően némi vonakodást hallott ki a főnök hangjából. Mintha NEM akarná neki elmondani, hogy milyen helyről is van szó.

És ekkor beugrik! Megvan, hogy honnan hallottam a Kurt Santis nevet. A kutyamániás Rocky mesélt róla. A pasas ki van tömve pénzzel, és éppen most épített egy farmot a város külterületén. A nyitán kutyatenyészetet nyit majd. Már mint annyian, ha a nem várt feljelentésre indított ellenőrzés be nem ütött volna – a lehető rosszkor. Lebukott ugyanis, hogy kísérletezik a szegény párakon. Milliós büntetés, egyébként simán kifizeti.

Majd tényleg elosonok nyomozni. A házhoz hajtok a már ismert útvonalon, és meglepődve látom, hogy egy tizenéves srác ül a gigászi kapu előtt. Eldobom a kocsit, és megérdeklődöm, hogy ugyan mit keres itt. Elzokogja a vállamon, hogy ma reggel hallott róla, hogy Ambrosia asszonyt megölték. Ő pedig halálosan szerelmes

belé, és most nem tudja, mit kezdjen a sivárrá lett életével. Miért pont most? – sír fel. Amikor minden kezdett jóra fordulni!?

Ambrosia felfigyelt a közeledésére és meghívta pitézni tegnap. Szerinte a nő nagyon össze volt zavarodva, de ezt akkor annak tudta be az ifjú hősszerelmes, hogy Ambrosia fülig szerelmes belé. A nő hablatyolását hallgatta, amikor megsörrent a telefon, és Ambrosia házaküldte, mert azt mondta, ez nagyon fontos hívás, de szeretné még másnap is látni. Tim vidáman lebegett hazáig, és csak ma tudta meg, mi is történt szeretett nőjével. Elkeseredetten kér, hadd szálljon be a nyomozásba, mert vendettát hirdetett Ambrosia gyilkosa ellen. Már el is kezdett szimatolni, mondja, és talált is pár értékesnek tűző holmit a közeli síkátorban. Már ha ezen a környéken lehet síkátornak nevezni az efféle nem szokványos objektumokat. Mindegy is, nem vagyok én bölcsész professzor, hogy ilyesfélekén fennakadjak.

Követem Timet, és amikor beérünk a szűk kis utcába, majdnem lemegyek hídba. A penetráns büztől kis híján elvesztem az eszméletem. Rágasztószalaggal lezárt szemeteszások hevernek a rágógumival és emberi-állati vizelettel borított padlón. Tim lehajol az egyik kiontott belű kukabatyuhoz és előhúz belőle egy vérpacás esőkabátot. Afféle olcsó, távol-keleti gyártmányú darab átlátszó nejlonból. Körülbelül az én méretem lehet, és mivel nem vagyok egy nagyra nőtt kétajtós, sejtem, hogy az elkövető is cingárabb, mint vastagabb. Az persze azonnal bizonyos, hogy a gyilkos tegnap délutáni viseletét látom. Ezt vette fel, hogy az öldösött nő vére ne piszkolja be galáját.

De Timnek ennyi nem elég. Még egyszer lehajol, és előkukázik egy gumikesztyűt. A kaucsuk mancsok kifordítva lettek letépvé, mint ahogy az orvosok szokták, hogy a véres, enyőkés rész belülre kerüljön. Zseniális, hiszen így nem hagy ujjlenyomatot sehol. Már értem is, hogy mi volt a fura a ház-szerte talált tenyérnyomokkal. Gumikesztyűkkel mázolták oda. A két zsákmányt elteszem, tisztelgek Timnek és biztosítom, hogy felhívom, amint történik valami fontos. Benyargalok a házba.

Újra a hálószoba közepén állok. A holttest már nem hever az ágyon, és kicsivel rendezettebb is a hencser környéke. Most veszem csak észre a pávatollal díszített telefont a kis éjjeli szekrényen. Tim mondott valamit egy telefonhívásról.

Mobilra kapok és felhívom a központot, hogy nyomozzák le az összes ki- és bemenő hívást. Biztosítanak, hogy délutánra meglesz.

Addig is beugrom ebédelni a közeli kricsmibe. Elcsipegetek egy hamburgert és elnyammogok egy vaníliás süticsodán.

Mire az irodába hajtok, bőven elmúlt délután három. A kedves íróasztalomon uralkodó kaotikus halom tetején hever a lista, hogy kik, mikor, mennyit beszéltek a ház uraival. Csak számok és számok. Mindegyikhez egy laccím van csatolva. Kiválasztom a legnagyobb hívásidőt, négykerékre kapok és elhajtok a Liliom utcába.

Almazóld házikó törpecserjékkal körülvéve. Egyre haragosabb csöngetésemre a kutya se figyel. Benyitok a kapun, a hálóajtókom felé kapdosok, vészt sejtök. A ház fehérre mázolt ajtaján kopogtatva már nem remélem, hogy itt nekem bárki is ajtót fog nyitni. Ismeretlen eredetű sugallatra a garázs felé indulok, kifeszegetem a bejáratát egy kerti törpe mini ásojával – kockázta azt, hogy mibe keveredhetek, ha a ház ura vagy úrnője hazaér, mit szól majd hivatlan látogatójához. A garázs üres, megszáradt olajfoltok vannak a padlón. A házba nyíló ajtón belépve bokáig szötyömőben találok magam. Mindenem ujjnyi vastag porréteg ül. A nappali ablakán alig lehet kitalálni, a konyhába lépve rothadó étel szagát érzem. Bár az étkezőben emberi élet viszonylag frissebb nyomait észlelem, úgymint ujjnyomok, víz a mosogatóban, tegnapi, esetleg tegnapelőtti maradékok. Porcicákat rugdosva észreveszek egy lépcsőjárót a pince felé. A recsegő grádcison leérkezve felkattintom a villanyt. A pincében a szokott dolgokon kívül (krumpli, bicikli, öreg heverő és effélék) fura holmik is lapulnak. Először is egy keménytámlás faszék, amelyről kötelek lógnak. Aztán egy erős fényű reflektor, valamint több doboznyi fotó. Nem merülök bele a képnézegetésbe, mert valami csörren odafent.

Gleccserfolyam indul meg a hátamon. Már tudom, hogy ez a pince volt nem önként vállalt börtöne Gregory Santisnak. És gyanítom, hogy aki érkezett, nem fogja jó szemmel nézni, hogy meglátogattam. Átkapcsolok robotpilótára. Eloltom a villanyt, előkaparom féltve őrzött stukkereket, de arra már nincs idő, hogy a jelenlétemről árulkodó többi nyomot is eltüntessem. A fenti zajok okozója ekkor lép be a konyhába. Hangos cuppanással kinyitja a hűtőt, sziszegős-kattanós hanggal felnyitja itala zársapkáját, és erőteljes

gluggy-gluggyokkal kortyolja szerzeményét. Székcsikorgás, lábdobogás, cipőlerágás, hangos sóhajtás. És egy halk „Ó, a francba!”

Félreérthetetlen kattanás. Mit kattanás, az ipse kibiztosította a mordályát, itt már bizony nem babra megy a játék! Beásom magam egy halom ósdi kacat közé minimális zörgéssel. Bár akár hangosan szavalhatnám védő mantráim egyikét, a paskó akkor sem hallaná meg, akkora elánnal küld le két skulót a lejárattal szemközi falba. A dörrenés kiszorítja a gondolataimat, csak egy mondat villog pirosan a szemem előtt. „Hékás, csajszi, itt bizony az életedért küzdeszl!”

A tag lerobog a lépcsőn, felkapcsolja a lámpát. Csak negyvenakárhányas lábát látom, rajta Micimackós zoknival. Semmi elővigyázatosság. Tiszta adrenalin verejtékez. Szaga ismerős, remélem, használtam ma reggel dezodort, különben – ha jó a szimata – azonnal rám talál, annyira izzadok. Hiszen, ha izzadok, akkor élek! Ez máris jó jel. Felugrani azonban nem merek, hiszen akárhogy is számolom eddig, ha tele volt a tára, még csak két golyót használt el, vagyis maximum hét golyót tartogat még nekem.

Nyirkos tenyeremmel szorítom automata karabélyomat. A férfi eközben hevesen zihálva kering réjtekhelyem körül. Még mindig nem értem bártorságát, de imbolygó járását sem. Vagy részeg, vagy pedig kegyetlenül helybenhagyták.

Kilesek egy félszemű maci és egy kopott klottgatya között. A ködös tekintet, a vörös szemek, az ittasságról árulkodó szag Cyd Pickeré, a fiatal helyszínelő. Leesett állapotát összekapirgálva, bátorságot gyűjtök – sokat – és felugrom, előtte termek, és egy atomi erejű balegyenessel leütöm a srácot. Nincs időm gondolkodni az új fejleményeken, mert az ütéstől megszedült Cyd felpattan, és nekem ugrik. Nem egy iskolába jártunk, erről árulkodik verkedési stílusa. Széles, kaszálos mozdulatokkal harcok, ám fel sem veszi alattomos ütéseimet, irdatlan erős rugásaimat. Ezt ittasságának tudom be, majd egy összetett mozdulattal kifetetem. Ekkorra már orrom, halántékom vérzik, gyomrom egy komplett fájdalomhullám.

Feltámolygok a házba, hívom a kollégákat, kikapok a hűtőből egy doboz kólát és rácuppanok. Mintha infúzió lenne, felpörgök tőle. Fura, ebben még benne van a kokalevél kivonat? Vagy csak ennyire meg szeretném érteni a történeteket?

A dolgok olyan hirtelen történtek, hogy csak na. Ha nem hibázok rá a telefonszámra, még hetekig nyomozgathattam volna. A jelentésembe tehát a következőket kellene leegyszerűsítve beleírni:

Ambrosia és Kurt Santis nem éltek olyan felhőtlenül boldog házasságban, mint azt kifelé mutatták. Ambrosia nem volt elégedett férje teljesítményével, ezért más férfiak társaságát kereste. Amikor ura dolgozott (illetve kétes ügyleteit intézte), akkor találkozgatott munkahelyéről megismert férfiakkal. Kurt Santis megsejtette és felhívta öccsét, hogy költözzön hozzájuk egy időre. Fivérének azt mondta, ideje elátni a csatabárdot, és a gyerekkori sérelmeket elfelejtve újra összehozni a családot, legalábbis, ami maradt belőle. Az igazi ok azonban az volt, hogy ellenőrzése alatt akarta tartani nejét. Eleinte jól is ment minden, Gregory beszámolt a feleség egyre ritkuló találkáirol. Kurt pedig örült annak, hogy neje ismét csak az övé.

Azonban figyelmen kívül hagyott egy fontos dolgot. Ambrosia nem azért nem mulatott együtt többé hímnemű kollégáival, mert Gregory a sarkában taposott, hanem azért, mert szerelemre lobbant férje fivére iránt. Gregory eleinte nem engedte közeledni a nőt, mert ismerte testvére ügyleteit, szokásait, főként felesége iránt érzett féltékenységgel teli keserű szerelmét, nem merte lecsapni kezéről Ambrosiát.

Pár hónap múlva hazaköltözött Liliom utcai lakásába, és azt kívánta, bár sohasem békiült volna ki bátyjával. Az agglégénylakban gyakran csörgött a telefon, és gyakran hallatszott az a mondat, hogy „Ambrosia, kérlek, hagyd ezt abba!”

Ambrosia nem nyugodott bele kudarcába, és ezért a férjét hibáztatta. Mindenféle koholt vád alapján veszekedést szított, válni akart minden áron. Kurt nem engedett, betegesen ragaszkodott tulajdonának tekintett feleségéhez. Hanem Ambrosia rájött, hogy válási szándékát nem magyarázhatja érzelmeivel, más, komolyabb, masszívabb okot keresett. És talált is.

Az iratok között áskálódva rájött férje titkolt kutyakísérleteire. Nem bánta, hogy millióik a drága kozmetikai szerei tiltott módon való teszteléséből származnak.

Észrevételeit megosztotta Greggel, aki eleinte ismét vonakodott, majd beadta a derekát és segített Ambrosiának leleplezni Kurtot.

Mindeközben a szerető férj rájött, hogy

Ambrosia sokat telefonál egy ismeretlen címre. Bejárta azt az utat, amit én, és eljutott ahhoz a felismeréshez, hogy asszonykája csalja a saját testvérével.

Bosszút esküdött, kétszereset. Először is a hatóságok ráuszításáért. Másodszor pedig a hűtlenségért.

Megkereste egyik üzlettársát, aki nem bukott le az ellenőrzéskor. Cyd Picker a legjobb választásnak bizonyult. Mivel eddig is számos alkalommal bizonyult labilisknak az idegállapota, Kurt biztos volt abban, hogy simán rábízhatja a piszkos munkát. Szülei kémikusnak nevelték, de neki gyermekkori vágya volt, hogy rendőr legyen. Most kémiai pályájáról pénz szerezhetett, a hekusai pályán pedig kiélthette agresszivitását, amit nyilván valamilyen gyermekkori problémával magyaráznak majd az agyászok.

Tehát találkozára hívta Cydet és megszarolta azzal, hogy lebuktatja, ha nem teszi meg neki, amire utasítja. Cyd belement a buliba, nem mérte fel a következmények súlyosságát.

Négy nappal ezelőtt mindent gondosan előkészített, és Kurt Santis személyes közreműködését nélkülözve ellátogatott Gregory belvárosi lakására. A késő éjjeli órán nem számított ellenállásra, de nem volt ekkora nagy szerencséje. Gregory ébren volt, éppen telefonált. Így Ambrosia Santis végighallgathatta, hogyan verik rabláncra kedvesét. A pince éppen megfelelt Cyd céljainak, és egy székhez kötözve oda telepítette a furcsa fegyencet. Majd úgy-ahogy rendet rakott a lakásban, és beköltözött, hogy őrizze a foglyot.

Eleinte csak ennyi volt a dolga. A cél az volt, hogy bebizonyítsák, Kurt immár comolyan gondolja szándékát. Kurt azonban vidéki birtokán unatkozva kiötölte újabb lépését. Cyd immár tudta, hogy meg kell ölnie megbízója feleségét, és ebbe majdhogyanem beleőrült. Hiszen sohasem gondolta volna, hogy valaha gyilkolni fog. Azt azonban nem kockáztatta volna meg, hogy mindkét karrierjét feladva, büntetést perkalva, esetleg pár hónapig hidegre téve kelljen szenvednie.

Ezért italba ölte bánatát, és rosszabbik énjével eltervezte, hogyan fogja megoldani reménytelennek tűnő helyzetét. Mivel rengeteget ivott, nem számított, hogy a pince lakója mikor evett utoljára, mikor ment ki a mosdóba, etc.

Az Ambrosia tervezett megölése előtti napon Gregory végzetes lépésre szánta el magát. Vala-

hogyan kiszabadult kötelei közül, fellopakodott a konyhába és ott nekiesett Cydnek. Ekkor sérült meg a bugris. Legurult ugyanis a lépcsőn. Azonban elkövetett egy nagy hibát, amely leleplezéséhez vezetett. A vér előntötte agyát, és hirtelen felindulásából fejbe lötte a legyengült Gregoryt.

Innentől kezdve új problémája volt. Hova tegye el a hullát, amit saját szakállára szerzett? Teljesen össze volt zavarodva, minden nap leitta magát a sárga földig, amikor hazaért munkájából.

Gregory három napja raboskodott étlen-szomjan saját alagsorában, amikor halála érte. Ambrosia sejtette, hogy baj lehet, ennyi ideig nem szokott kimaradni kedvese, ezért meggondolatlanul cselekedett. Előásta férje aktáit, és megkereste azt az embert, aki nem bukott vele együtt, hogy zsarolással kémkedni küldje utáltja után.

Cyd persze biztosította, hogy szívesen felkeresi otthonában, és megbeszélhetik a részleteket. A háziasszony ezért kitett magáért. Aznap pitét sütött, meghívta Timet, az ismerős srácot, hogy egyen vele. Cyd, az immár kettős ügynök ekkor hívta fel, hogy látogatást tenne nála ebéidőben.

Mikor Deborah Miller meglátta a sáros limuzint, azt a kocsi látta, amely a kutyaatelepről hozott sarát cipelte magán, gyászosan feketén. Volánja mögött ült a rendőr, a hátsó részben pedig kaotikus halmazban nyugodtak a fegyverek, és Gregory Santis, akit útközben felvett. A limuzin béépített rendszere kinyitotta a kaput, majd a járgány begördült a garázsba.

Cyd nem kertelt, a tettek mezejére lépett. Először csak faggatta Ambrosiát, hogy mi mindent tud Gregory Santis hollétéről, majd utleg alá helyezte a sikítózva zokogó nőt, aki minden erejével védekezett. Amint a hálóba zavarta, fejbe lötte. Ekkor körbenyargalta a házat, lödözött, bútorokat rongált, dühöngött. Ismét visszatért a hálóba, felöltötte esőkabátját és gumikesztyűjét, összevagdalta Ambrosia egyre hűlő testét, azt a látszatot keltve, mintha egy elmebeteg killer esett volna neki. Holmiját összemocskolta vérrrel, és ténynyomokat hagyott szerte a házban.

A limóból kirángatott hullát lefektette a kerti szerszámosban. Ide hordta azokat a fegyvereket is, amelyekkel Ambrosiát tette el láb alól. Nem volt rest letörölgetni mindenhol az ujjlenyomatait, a fegyvert Gregory nyomaival hintette tele, majd magára hagyta áldozatait.

Sérült korpuszát ápolgatva bevettette magát a

luxusbatárba, kihajtott a kapun, és leparkolt a szomszéd sikátorban, mert eszébe jutott, hogy a rengeteg nyomot, ami hozzá vezethet, jó lenne eltüntetni. Visszarohant hát, és a tartalék benzines kanna egész tartalmát szétlocsolta a házban. Ekkor már hallotta a vijjogó szirénákat, tehát félbe hagyta a tüzezt. Berohant a sikátorba, a kesztyűt és a kabátot eldobta, majd felöltötte szolgálati öltözékét. Mint aki csak most érkezett, úgy jelent meg a helyszínen. Egyik kolléga sem kérdezte, hogyan került oda, melyik kocsival jött, és ha ilyen rosszul van, miért nem megy haza.

Ekkor még az volt a terve, hogy amíg a házat ellepik a halottkémek, technikusok, nyomozók, addig ő újabb árulkodó nyomokat tüntet el.

Idáig jutott, amikor megjelentem a színen. Ekkorra már elhagyta az ereje, le akarta leplezni magát, hogy véget érjen számára a rémálom. Úgy érezte, hogy ő nem elég erős ahhoz, hogy ezt végigcsinálja. Mégiscsak körülöttem serpetélt, hogy lássa, vajon szúr-e nekem, hogy nincs minden rendjén vele.

Amikor hazaküldtem, azt hitte, megmenekült. Elrohant a sikátorig, szerencséjére senki nem látta meg, és biztonságban elhajthatott. Azóta otthon ült, és emésztette magát.

Másnap délután elindult Gregory lakására, hogy rendet tegyen, és eltüntesse négnapi ottléte nyomait.

Így találkozott össze velem. A továbbiak ismertek.

Mindeközben Kurt Santis öngyilkosságot követett el újépítésű farmján. Vagyis már őt sem lehet kikérdezni viselt dolgairól, további terveiről. Ezennel le is zárhatom az ügyet, mindenkinek szíve joga eldönteni, hogy Cyd helyzetében ő vajon mit tett volna.

A nő dicsérete

**Alfons Mucha, a szecesszió cseh mestere a Szépművészeti Múzeumban
(2009. március 21 – 2009. június 7.)**

A kiállítás Mucha párizsi, amerikai és cseh korszakának legszebb plakátjait, festményeit, rajzait és fényképeit mutatja be, és azt az inspirációs és kreatív lehetőséget tárja fel, amelyet a női ábrázolások nyújtottak a művész számára. Mucha plakátműveivel aratta első sikereit az 1890-es évek közepén, és ez a műfaj hozta meg számára később a világhírnevet. Csaknem valamennyi plakátjának a középpontjában egy nőalak áll. Az életművön belül különleges helyet foglalnak el a pasztell- és szénrajzok. Saját személyes érzéseit közvetítik, és egy olyan művész „sötét” oldalát világítják meg, aki a nemzetközi hírnév és siker csúcsára jutott. 1904-ben Amerikába érkezésekor Muchát az Art Nouveau vezető képviselőjeként üdvözölték. Ezt a stílust az USA-ban épp az ő színházi plakátjai tették híressé. Az 1897-ből származó képein tűntek fel először szláv karakterjegyeket viselő nőalakok. A szláv vonású nők kulcsszerepet kaptak Muchának azokon a plakáttervein, amelyeket később a szülőhazájából érkező megbízásokra készített. A kései Mucha szemei előtt idős korában ismét a nagyszabású, teatrális élőképek lebegtek. A Szláv eposz a mai napig a cseh történelmi festészet legimpozánsabb képsorozata. (<http://www.szepmuveszeti.hu>)

A Poligráf illusztrátora ezúttal ALFONS MUCHA.

Tartalom

IT-jegyzőkönyv	2
Az első félév statisztikája	6
Sikerek	7
Bírósági hírek	8
A műveltségi vetélkedő leltára	14
Meghalt Gasner János	15
Irodalmi háziverseny	16
Molnár Márk portfóliója	18
TMT-írások:	
Avatár	22
Kingának	23
A titkos ablak	39
Csimpilimpi	40
Mucháról	47
Aranyköpések	48

Aranyköpések

- Kánon = bibliaizálás
- Kánon = dupla éneklés
- Jakobinizmus = Jákob követői
- Jakobinizmus = II. Jakab király korában indult irányzat
- Pálfordulás = Pál elhagyta a helyét, és ezért elfordultak tőle.
- Pálfordulás = Pál apostol megkeresztelkedése előtt úgy döntött, nem akarja, így hátat fordított Istennek.
- Apostol = szerzetes
- Próféta = aki lejegyzeteli a kor eseményeit.
- Evangélium = adott személy életéről szóló rész.

- Evangélium
- Időmértékletes verselés
- Sorátlógás
- Enjambement = szóátkötés
- Stilisztika = a társadalmon belül érzelmi-stilisztikai rendszer...
- Apokalipszis = Jézus a hetedik napon feltámad.
- Pilátus mossa kezeit = bűnös ember gyón
- A Biblia nem egy összetett mű.
- Az Ószövetség arabiai nyelven íródott.
- Isten összekavarta az emberek nyelvét.
- A próféták híresztelik Isten világát.
- Az Ószövetségben az emberek csak feltételezik Isten kilétét.
- Az emberekben megrengett a hit.
- Mózes anyja fiát egy kosárban a Nílusba rejtette el.
- Az egészében való vizsgálat után részint tekintve is jól vizsgálható ez a mű.
- Ez egy óda, mert folyamatosan az Isten van dicsérve.
- Még jobban kifejezi, mennyire zubog ez a vers a szentimentalizmus minden elemétől.
- A mű felütése szinte túlteng az energiától.
- A második versszak egy átmeneti hídát képzett a harmadik versszakhoz.
- A hetedik versszakban anafora kerül elő.
- A versben a legkevésbé találhatóak rímek.
- Ez a vers Berzsenyi tollából való.
- Verseiben a klasszicizmusból romantikai elemeket alkot a tudata nélkül.
- A cím, amit adott neki Berzsenyi, hatalmas jelentéssel bír.
- Rögön az elején egy negatív értékszemésítővel találkozunk.
- Ezeket a verseket még a tudatlan embernek is meg kellett ismernie.
- Kazinczy részt vett a magyar nyelv ügyében.
- Berzsenyi fényezi az Istent.
- Kossuth beszéde ismert népként szól.

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Felelős kiadó: Kalina Yvette

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: jjudit@poli.hu, internet: www.poli.hu, helyi hálózat: P:\poligraf

Készül az A-Z Buda CopyCAT Kft sokszorosító műhelyében